Misli Thoughts

Print post publication number
100004295

SEPTEMBER–OKTOBER 2024
ŠTEVILKA – NUMBER 5
LETO – YEAR 73

Misli september–oktober 2024

Vsebina:

3 Dragi in spoštovani rojaki
5 P. Pavle Jakop: Ne, Gospod
6 Izpod Triglava
12 Slovenski misijon Melbourne
24 Frančišek Asiški
25 Vaši darovi
26 Slovenski misijon Sydney
32 Iz Kraljičine dežele – Queenslanda
34 Slovenski misijon Adelaide
37 Polovinke
40 V spomin Dragi Gelt
42 Draga Gelt: Predstavljaj si
43 Spomin na Dragin bogati dar
44 Slovenska čebelica Melbourne
46 Triglav Mounties
51 Praznovanje biserne poroke
52 Razmišljanja – Cilka Žagar
57 Ezopove basni za današnji čas

HVALNICA BOGU NAJVIŠJEMU

Ti si svet, Gospod Bog,
Ti edini, ki delaš čudeže.
Ti si močan. Ti si velik.
Ti si najvišji. Ti si vsemogočni kralj,
Ti, sveti Oče, kralj nebes in zemlje.
Ti si trojstven in eden,
Gospod, Bog bogov.
Ti sam si dobrota, vsa dobrota,
najvišja dobrota, Gospod Bog,
živi in resnični.
Ti si ljubezen, nesebična ljubezen.
Ti si modrost. Ti si ponižnost.
Ti si potrpežljivost. Ti si lepota.
Ti si blagost. Ti si varnost.
Ti si spokojnost. Ti si veselje.
Ti si naše upanje in radost.
Ti si pravičnost. Ti si zmernost.
Ti si vse naše bogastvo do zadostnosti.
Ti si lepota. Ti si krotkost. Ti si zavetje.
Ti si naš varuh in branitelj.
Ti si pogumnost. Ti si osvežitev.
Ti si naše upanje. Ti si naša vera.
Ti si naša ljubezen. Ti si vsa naša sladkost.
Ti si naše večno življenje,
veliki in čudoviti Gospod,
vsemogočni Bog, usmiljeni Odrešenik!
Amen.

sv. Frančišek Asiški

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: bazilika sv. Frančiška Asiškega v Assisiju (foto: Katarina Mahnič)

Spodaj: cerkev sv. Janeza Krstnika v Bohinju, Ribčev laz (foto: p. SP)

Misli Thoughts – **Božje in človeške** – *Misli Thoughts*

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager): p. Simon Peter Berlec OFM**, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev: p. David Šrumpf OFM, Kew** | **Naročnina, darovi in naslovi: Angelca Veedetz** | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address): MISLI, PO Box 3200, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | E-mail: slomission.misli@gmail.com | Naročnina za 2024** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew: MISLI, BSB:** 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjeništvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor|
Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.
Misli na spletu: Florjan Auser **https://www.glasslovenije.com.au. Tam kliknite na MISLI.** | **ISSN 1443-8364**

Dragi in spoštovani rojaki!

Tudi v deželo pod južnim križem je prišla pomlad, v nekatere predele Avstralije, sodeč po temperaturah, pa že kar poletje. Upam si trditi, da je v Viktorijo prišla pomlad. Lepa, pisana in polna življenja. Prihaja čas, ko bo narava oživela v vsej svoji lepoti. V življenju obstajajo cikli kot v naravi.

Rodimo se, odraščamo, iščemo lepe in srečne poti, pridobivamo izkušnje in se učimo, vse do takrat, ko zaključimo popotovanje v tem življenju. Vendar, dragi moji, to ni čas za žalovanje, to je čas za veselje, saj je naše življenje večno, po smrti se samo spremeni. Vsi, ki so bili in so še vedno ali še pridejo v naša življenja, so z nami z namenom, da z nami delijo življenje, da so z nami srečni, žalostni, nas nečesa naučijo, z nami kaj delijo, da nam pomagajo, se smejejo ali jokajo z nami. In še in še bi lahko našteval. Vse, kar se v našem življenju dogaja, se dogaja z namenom, in vse, kar se zgodi, je prav. Zelo prav. Naj bo dobro ali slabo. Vse je prav in točno tako, kot je moralo biti.

Ko smo srečni, bi radi to srečo imeli večno. Pa ne gre tako. Kako in kdaj pa bi pridobivali izkušnje, se učili, če ne takrat, ko smo najbolj žalostni, ko so pred nami težke naloge, izkušnje in preizkušnje, bolezni, načrti, projekti, cilji, službe in podobno. Tukaj poteka faza učenja. Nikoli ne bi imel tega znanja, nikoli ne bi stopal po poti učenja duhovnosti, iskal svojega notranjega miru in na svoj način poskušal pomagati ljudem, če ne bi doživel vsega tega.

Ljudje mi velikokrat rečejo: »Toliko energije daješ, tako radi te objamemo, poslušamo, kar siješ, itd …« Ampak tega ne bi bilo, če ne bi imel vsega, kar me je naredilo, da sem prišel do sem. Ko je bilo zelo hudo, sem jokal, sem, o ja, velikokrat, a sem si rekel, da je vse slabo za nekaj dobro in nekoč bom že izvedel, za kaj. Se »pobral« in šel naprej z nasmehom in poln življenja. S hvaležnostjo vseh, ki so mi do takrat karkoli dali ali pa tudi vzeli. Vseeno je, samo da grem lahko naprej z novimi izkušnjami. Še velikokrat se odločim narobe ali pa zato, da bom dobil še kakšno izkušnjo. Zdaj poslušam sebe. Tega sem se naučil. Poslušam sebe tudi, ko pomagam drugim. Razumem jih, ker sem razumel sebe.

Zakaj je nekdo izbral težko pot, drugi lažjo, zakaj imajo eni kratko, drugi pa dolgo življenje, zakaj eni zdravje, drugi bolezen, zakaj je nekdo do skrajnosti pošten, drugi pa popoln goljuf, zakaj, zakaj …? Vse je z nekim namenom. In kdo sem jaz, da bi lahko sodil? Ne morem soditi. Ne smem. Lahko pa se trudim spoštovati. Odločam se namreč lahko le o sebi, o svojih poteh, o svojih dejanjih. Lahko se trudim živeti v ljubezni, radosti …

Dobro je, da za svoje življenje poskrbimo sami. Odločimo se sami in ponavadi se odločimo prav, to si zapomnite. Bog se namesto nas ne more odločiti. Vsakemu od nas je podaril svojo pamet. Drugim lahko samo pomagamo, svetujemo in jim pokažemo poti do sreče, ki smo jih sami poiskali, jih izkusili … a izbrati si jih morajo sami. Tako to je. Kot je izbrala narava svojo pot in bo zdaj pomlad. Lepa in čarobna. Pojdite v naravo, mislite pozitivno, delite to pozitivo, smejte se, sprejemajte odločitve, iščite poti – naj bo še tako težko, vedno je mogoča rešitev. In ne pozabite: »Pomagaj si sam, in Bog ti bo pomagal!« Poglejte kako grda je gosenica, nato pa se izvije iz nje čudovit metulj. Bodite taki čudoviti metulji; lepi, polni svobode v sebi. In cvetite kot rože spomladi. Naj vam bo v tem trenutku še tako hudo, z optimizmom se zazrite v prihodnost in zberite moč, da greste naprej. Bodite radostni in polni ljubezni. Umirite um in si prisluhnite, globoko v sebi boste začutili, da obstaja nekdo, ki vas ima rad, ki vas sprejema takšne, kot ste, ki vas noče spreminjati in ki vas nikoli, res nikoli ne bo pustil na cedilu.

In naj končam uvodne besede z mislijo izpod peresa duhovnika Phila Bosmansa:

»Dragi moj, za to si se rodil. Ceste so polne smrtno resnih ljudi. Ljudi, ki nimajo časa za nič in za nikogar. Izčrpani in obupno žalostni ljudje. Dragi človek, kje je tvoj pogum? Kaj je tako utrudilo tvoj glas? Zakaj ni več luči v tvojih očeh? Ali ti je kriza zmračila dušo in srce, in ti nasmeh zmečkala v spako? Poslušaj! Potrti ljudje hromijo življenje. Ljudje, naveličani življenja, zadušijo veselje. Ljudje brez veselja pokopljejo upanje. Ljudje brez upanja sejejo obup. Strah porabi neznansko dosti moči ter uničuje ljudi. Strah nam danes hromi moči, ki bi jih potrebovali jutri, da bi prestali nesrečo, pred katero smo trepetali. Dragi človek, saj za to si se vendar rodil: da bi ljubil, da bi bil na varnem in da bi dajal varno zavetje.

Ne govori, da je to le prazno govoričenje ali votel občutek. Veselje do življenja in varno zavetje nista sladkorni preliv, ki naj nam prikrije grenkobo življenja.

Veselje do življenja in varno zavetje nam ne padeta kar sama v naročje. Ne najdemo ju na površini. Iskati ju moramo dalje, se prebijati skozi težave, iskati v lastnem srcu. In tu je mogoče veliko storiti. Otroci iščejo luč v očeh odraslih. Resnico bodo resno jemali le tedaj, če je tistega, ki jo govori, resnično osrečila. To ti želim: pogum jutranjega sonca, ki kljub bedi tega sveta vzide vsak dan znova.«

Naj vas pri vseh vaših prizadevanjih za vse dobro spremljata mogočna Marijina priprošnja in Božji blagoslov.

p. Simon Peter Berlec

NE, GOSPOD,

Ti nisi opij in ne uspavanka, Ti nisi glasba za lahkoten ples,
Ti nisi avtokarta za pobeg. S Tabo se ne da pohajkovati, Tebe se ne da podkupiti.
Ti nočeš le bežnih pogledov, ne mrmrajočih besed in hladnih poljubov.
Ni Ti dovolj, da te čakamo, ker Tvoje svetišče ni čakalnica.
Ti hočeš, da ožmemo srce do poslednje kaplje krvi;
Ti hočeš, da ti gremo naproti in da Tvoja ljubezen postane naš dom:
kjer bomo uresničili svoje sanje, kjer se bomo sposobni zaljubiti,
kjer bomo zmogli sklepati zakone, kjer si bomo upali rojevati otroke in
zaorati v nove njive zvestobe. Da, vse si upamo in vse zmoremo,
če smo s Teboj in Ti verjamemo!

p. Pavle Jakop

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

SLOVENIJA PREVZELA PREDSEDOVANJE VARNOSTNEMU SVETU

S 1. septembrom je Slovenija prevzela predsedovanje Varnostnemu svetu Združenih narodov. Veleposlanik Samuel Žbogar je na začetku te pomembne naloge za medije povedal, da bo na dnevnem redu zasedanj najverjetneje prevladoval Bližnji vzhod. Šest zasedanj, na katerih bodo razpravljali o Zahodnem bregu, Jemnu, Siriji in drugih vprašanjih, je že napovedanih. Obeta se tudi kakšno izredno zasedanje o Gazi. V času slovenskega predsedovanja vsako leto poteka zasedanje Generalne skupščine Združenih narodov s splošno razpravo svetovnih voditeljev. Slovenija pa je napovedala odprto razpravo z naslovom Voditeljstvo za mir, ki bo 25. septembra. Na njej naj bi govorili o vlogi Varnostnega sveta v vedno bolj razdeljenem svetu. Ta naj bi bil osrednji organ kolektivne varnosti v svetu, a je po napadu Rusije na Ukrajino to vlogo v precejšnji meri izgubil. Rusija kot stalna članica zavrača vse resolucije ki zadevajo vojno v Ukrajini. Zaradi tega ni pravega zaupanja med članicami, še posebej ne med Rusijo in ZDA.

ROMANJE TREH SLOVENIJ K VIŠARSKI MARIJI

V božjepotni cerkvi na Svetih Višarjah so se prvo nedeljo v avgustu zbrali rojaki iz matične domovine, zamejstva in zdomstva. Program 36. Romanja treh Sloveniji se je začel s predavanjem umetnostnega zgodovinarja Ferdinada Šerbelja, ki je govoril o zgodovini slovenskih romanj na Marijine Božje poti in pokazal tudi na pomen romanj v današnjem času. Po njegovih besedah je romanje krepitev duha vere. Kajti ko se človek odpravi na pot, postane romar. Gre na pot z nekim namenom ali s

priprošnjo ali z upanjem ali z zahvalo, ko se mu je izpolnila neka želja. Zato je romanje posvečeno predvsem Materi Božji, kajti Marija velja v naših srcih za srednico, priprošnjico v nebesih, je še dejal Šerbelj. Posebno pozornost je namenil Višarski Mariji in njenemu mestu na stičišču štirih govorov, slovenskega, nemškega, furlanskega in italijanskega. Na tem mestu je že stoletja svetilnik upanja in sobivanja ljudi različnih jezikov, a v kulturni simbiozi združeni v Materi Božji. Srečanje se je nadaljevalo s sveto mašo, ki jo je ob somaševanju nekaterih izseljenskih duhovnikov daroval škof Anton Jamnik. V pridigi je zbrane spodbudil h kulturi srečevanj, aktivnemu državljanstvu in popolnem zaupanju v Boga in Marijo. Maši je na ploščadi za cerkvijo sledil še kulturni program, ki so ga oblikovali Kvartet klarinetov Godbe ljubljanskih veteranov in združena zbora Zveze Slovencev na Madžarskem – Komorni zbor Monošter in Mešani pevski zbor Avgust Pavel z Gornjega Senika, ki sta prepevala že pri bogoslužju.

DAN SPOMINA NA ŽRTVE TOTALITARNIH SISTEMOV

Evropski parlament je pred dobrimi petnajstimi leti sprejel resolucijo o evropski zavesti in totalitarizmu. V njej je predlagal, da postane 23. avgust dan spomina na žrtve fašizma, nacizma in komunizma. Tako smo letos obhajali že 16. evropski dan spomina na žrtve vseh totalitarnih in avtoritarnih režimov. V Sloveniji se pri praznovanju malo zatika, saj ni soglasja o tem, ali smo imeli pri nas dva ali tri diktatorske režime, največ žrtev pa je povzročil komunizem, ki ga nekateri še vedno poveličujejo. Tudi letos se je program začel s polaganjem cvetja ob spominski plošči pred ameriškim veleposlaništvom v Ljubljani, pred zaporniškimi celicami na Beethovnovi in pred spomenikom žrtvam vseh vojn na Kongresnem trgu. Sledila je sveta maša v ljubljanski stolnici, ki jo je daroval škof Anton Jamnik. V pridigi je spomnil, da uspeh Evrope in demokracije v Sloveniji ni odvisen le od gospodarskega povezovanja ter znanstvenega in tehnološkega napredka, ampak tudi od sprejemanja temeljnih pravic in vrednot. Med temi so tudi človekove pravice, svoboda, nediskriminacija, skupno dobro, pravičnost, enakost in verska svoboda. Ob dnevu spomina na žrtve vseh totalitarnih in avtoritarnih režimov je opozoril tudi na pomen odpuščanja. Dokler se ne osvobodimo notranje jeze in želje po maščevanju, ne moremo biti spravljeni. Prav zato se spominjamo in odpuščamo. Po maši je bila v stolnici še akademija z nagovorom nekdanjega predsednika države Boruta Pahorja. Ta je spomnil, da se od začetka obeleževanja tega dneva spomina obuja tudi spomin na žrtve komunističnega nasilja. Namen spominskega dneva je zavračanje vseh totalitarizmov in klic k negovanju in krepitvi demokracije. Pahor je ob tem aktualno vlado pozval, naj popravi nedopustno politično in etično napako, ki jo je naredila z odpravo dneva spomina na žrtve komunističnega režima. Vlada Roberta Goloba je namreč lani ukinila 17. maj kot dan spomina na žrtve komunističnega nasilja.

SPOMIN NA TRPLJENJE V TABORIŠČU ŠTERNTAL

Ob dnevu spomina na žrtve totalitarnih režimov so v Kidričevem, v nekdanjem koncentracijskem taborišču Šterntal, odkrili spominsko ploščo, posvečeno žrtvam medvojnega nacističnega in povojnega komunističnega nasilja. Za ploščo, ki je pritrjena na stavbo nekdanje komande taborišča, sta poskrbela Zgodovinska sekcija Matej Slekovec in župnija Sveti Lovrenc na Dravskem po-

lju oziroma župnik Karel Pavlič. Spominsko obeležje je blagoslovil nadškof Alojzij Cvikl, slavnostni nagovor je imel profesor Ivan Štuhec, ki je navzoče najprej spomnil, da so se zbrali na enem od mnogih krajev pri nas, ki pod sabo še vedno skriva nešteto nikoli obsojenih in nedolžnih žrtev komunistične revolucije med in po drugi svetovni vojni. Najbolj grozljivo je, da so na tem kraju umirali tudi otroci.

DRAGA 2024

V parku Finžgarjevega doma na Opčinah pri Trstu so na prehodu iz avgusta v september potekali 59. študijski dnevi Draga. Ob 100. obletnici rojstva pisatelja in katoliškega misleca Alojza Rebule so bili posvečeni temam, ki so mu bile pri srcu. To so krščanstvo, antika, slovenstvo in demokracija. Rebula je desetletja sodeloval pri študijskih dnevih in jim s pobudnikom Jožetom Peterlinom, Borisom Pahorjem in drugimi zamejskimi izobraženci vtisnil poseben pečat. Prva razprava je bila namenjena vlogi klasične izobrazbe v dobi umetne inteligence. Predavatelji so opozorili, da umetna inteligenca ne dojema besed kot človek, vsaka beseda je šifrirana. Zahtevna vprašanja jo zmedejo, saj nima motivacije in domišljije, to ima le človek, saj razmišlja. Ima pa umetna inteligenca pozitivne kot tudi negativne strani. Vzemimo primer njene uporabe v vojaške namene, kjer si orožje samo izbere tarče. Predavatelji inovatorka Tina Paljk, klasični filolog Marko Marinčič in filozof Ernest Ženko so se strinjali, da ima antika oziroma klasična izobrazba še vedno neprecenljivo vrednost. Nanjo prisegajo številne generacije. Mladi so razpravljali o energetiki prihodnosti, saj se z energijo v različnih oblikah srečujemo vsak dan. Mednarodni pravnik Peter Jambrek je razmišljal o EU in krizi demokracije. Predzadnji dan so predvajali dokumentarni film *Epifanija zemlje in duha – Alojz Rebula v zanosu besede in šepetanju vere*. Na Dragi, ki se običajno konča v nedeljo, zadnji dan začnejo s sveto mašo. Letos jo je daroval klaretinec p. Branko Cestnik. Po njej je spregovoril o umetnosti in veri, ki sta bili na začetku civilizacije tesni sopotnici, v antiki iščeta vsaka svojo pot, v srednjem veku se povsem osamosvojita, danes pa pogosto napadata. Kljub temu se srečujeta, saj povezanost lepega in svetega ni nikoli povsem izginila. Na Dragi so podelili 13. Peterlinovo nagrado. Tokrat jo je prejel predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev in zaslužni diplomat Valentin Inzko. Študijske dneve so sklenili z okroglo mizo o slovenstvu in tem, kaj danes povezuje oziroma bi moralo povezovati matico, zdomstvo in zamejstvo. Ignacija Fridl Jarc je opozorila, da v Sloveniji danes najbolj pogreša ljubezen do slovenstva. Med razlogi so neprestani napadi določenih ideoloških skupin; zanje je *govoriti o slovenstvu nekaj negativnega, nacionalizem.* (Za nacionaliste so na primer označili starše otrok kranjske osnovne šole, ki so dobili obvestilo od vodstva šole kar v albanščini in so se zaradi tega pritožili.) Brez ljubezni do slovenstva, do domovine in dediščine naroda bomo Slovenci izginili. Žal si nekateri to tudi želijo. Devan Jagodic je predstavil razmere med slovensko manjšino v Italiji. Ena tretjina (dvajset tisoč) jih predstavlja jedro slovenstva. Če bi želeli pritegniti ostale, bi morali več pozornosti posvetiti šolstvu. Marija Poznič pa je poudarila, da se je narodna identiteta Slovencev v Argentini še bolj utrdila po osamosvojitvi Slovenije. Po njeni oceni zaprta skupina na drugem koncu sveta lahko samo še izumre, zato so stiki – tudi obiski – z matično domovino in zamejstvom dobrodošli in nujni.

KNEŽAK SE JE POKLONIL FRANCETU BOLETU

Pred župnijsko cerkvijo v Knežaku pri Pivki so postavili spominsko obeležje rojaku Francu Boletu, ki je s številnimi darovi, zlasti pa s tiskano in govorjeno besedo ter z zgledom oznanjal evange-

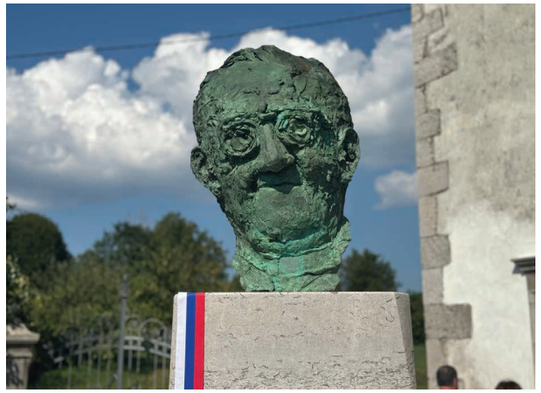

lij. Sredi šestdesetih let je ustanovil revijo *Ognjišče*, pozneje še Založbo Ognjišče, tlakoval pot Slovenski karitas in začel z romanji bolnikov in invalidov na Brezje. Spomenik je med mašo na zadnjo nedeljo v avgustu blagoslovil koprski škof Jurij Bizjak, ki je spomnil na njegovo ljubezen do ljudi in Cerkve. Na stebru, ki nosi spominsko obeležje, je zapisano, da je bil duhovnik Franc Bole (1932–2020) ustanovitelj *Ognjišča*, da je oznanjal besedo, vztrajal v ugodnih in neugodnih časih. Domači župnik Alojz Milharčič je ob tem povedal, da je bil v njihovi cerkvi 19. avgusta 1932 krščen gospod Franc Bole. Bog mu je dal pestro in bogato življenje, v katerem je svoje darove delovno porabil kot oznanjevalec v tisku in drzen raziskovalec drugih poti za širjenje evangelija. Škof Bizjak pa je spomnil, da je Bole znova in znova odgovarjal Gospodu na njegov klic, izvrševal njegova naročila … Bil je orodje v rokah Gospoda, ki je ljudstvu izkazoval dobrote. Ob koncu pa je zaželel, naj nas spomin na Franca Boleta navdihuje in spominja, da bomo tudi mi vedno bolj zvesto in pogumno hodili za Gospodom.

SPOMIN NA P. IVANA ŽUŽKA

Ob 100. obletnici rojstva jezuita in strokovnjaka za cerkveno pravo vzhodnih katoliških Cerkva p. Ivana Žužka (1924–2004) je nadškof Alojzij Cvikl 2. septembra pri Mariji Pomagaj na Brezjah daroval mašo v njegov spomin. Zakaj na Brezjah? P. Ivan Žužek je med enim od zadnjih obiskov v domovini za Radio Ognjišče povedal, da mu je prav Brezjanska Marija pomagala na poti do sprejetja zakonika vzhodnih katoliških Cerkva, ki ga je pripravljal več desetletij. Gre za zelo različno strukturo in obrede teh Cerkva, zato se je skupen zakonik zdel skoraj nemogoč podvig. Svoje delo je posvetil Brezjanski Mariji v zaupanju, da bo šlo, in je šlo. Ob koncu maše so odkrili votivno sliko, ki jo je narisal Nikolaj Mašukov, prikazuje pa podpis prvega izvoda Zakonika cerkvenega prava vzhodnih katoliških Cerkva papeža Janeza Pavla II. vpričo različnih predstavnikov Vzhodnih Cerkva

in kardinalom Josephom Ratzingerjem, kasnejšim papežem Benediktom XVI. Ta izvod je p. Ivan Žužek pozneje v zahvalo Mariji Pomagaj prinesel na Brezje, kjer ga hranijo še danes. P. Ivan je leta 1972 postal glavni tajnik papeške komisije za prenovo oziroma pripravo prvega skupnega zakonika. V tej vlogi je do 1990 sodeloval na številnih posvetih in kongresih po vseh celinah, usklajeval poglede med vzhodnimi škofi in cerkvenimi pravniki 21 vzhodnih katoliških cerkva Cerkva, pa tudi pravoslavnimi. V tem času je nekaj dni bival v Baragovem domu v Kewju v Melbournu. Ker je bil navdušen skavtski voditelj, znan po vsej Italiji, so ga zanimale tudi zvezde. Navdušen nad z zvezdami okrašenim nebom, ki je pod Južnim križem drugačno kot na severni polobli, je skoraj do jutranjih ur stal na dvorišču pred lurško votlino in opazoval položaje zvezd in njihove premike.

IVO BOSCAROL – ŽIVA LEGENDA EVROPSKEGA LETALSTVA

Ajdovski podjetnik, ustanovitelj in dolgoletni lastnik družbe Pipistrel Ivo Boscarol je konec avgusta prejel poseben naziv. Na prireditvi Living Legends of Aviation Awards Europe ob avstrijskem jezeru Wolfgangsee so ga sprejeli v skupnost »Živih legend evropskega letalstva«. Naziv prejmejo posamezniki z izjemnimi dosežki v letalstvu in vesoljski tehnologiji. Med njimi so podjetniki, vodilni v tej industriji, inovatorji, astronavti, rekorderji, mednarodno priznani piloti in zvezdniki, ki so postali piloti. Boscarolu je naziv podelila neprofitna organizacija Letalska Akademija Kiddie Hawk, ki ga je leta 2018 imenovala tudi za najboljšega podjetnika na področju

letalstva. Ivo Boscarol je ob tem dejal: »Nagrada, naziv in postavitev ob bok drugim legendam letalstva mi pomenijo priznanje in dokaz, da letalski svet ceni moj doprinos k razvoju letalstva in verjame, da sem s certifikacijo električnega letala dokazal, da je za komercialno uporabo enako varno kot takšno s pogonom na motor z notranjim izgorevanjem ali reaktivnim pogonom, in na ta način postavil temelje brezemisijskemu, čistemu ter tihemu letalstvu.«

PRAGOVI NASILJA

Tak je naslov znanstvene monografije, ki sta jo v poletnih mesecih izdala in založila Študijski center za narodno spravo in Škofija Novo mesto. Monografija *Pragovi nasilja*, ki jo je uredila Pavlina Bobič, obravnava kritične plasti in pasti vojne v prelomih časa med letoma 1941 in 1943, ki so močno zaznamovale širšo Dolenjsko z Belo krajino. V njej skuša enajst avtorjev odgovoriti na vprašanja:
Zakaj med Dolenjci in Belokranjci še zdaj tako hude rane? Zakaj je na Dolenjskem prišlo do kritičnih in usodnih zasukov, kot je bilo ustanavljanje protikomunističnih vojaških formacij? Od kod je izvirala pobuda za odpor? V kakšnih okoliščinah je ravno tu in še pred popolnim izbruhom državljanske vojne prišlo do komunističnih likvidacij izbranih ljudi, uglednih predstavnikov lokalnih skupnosti, duhovnikov in povsem navadnih posameznikov? Monografija prinaša tudi analizo Kočevskega procesa, prvega sodnega revolucionarnega procesa na Slovenskem, ki se izkaže za nelegitimnega. Prispevki raziskovalcev temeljijo na dnevniških zapisih ljudi tistega časa in arhivski dokumentaciji ter omogočajo nov pogled na tragične in zamolčane dogodke tega obdobja. Novomeški škof Andrej Saje je na predstavitvi dejal, da monografija pomeni pomemben doprinos k prepoznavanju zgodovinskih dejstev med in po drugi svetovni vojni, da bi lažje razumeli tragične dogodke in krute usode našega naroda.

SLOVENCI NA OI PARIZ 2024

Našo državo je na olimpijskih igrah v Parizu zastopalo 90 športnikov in

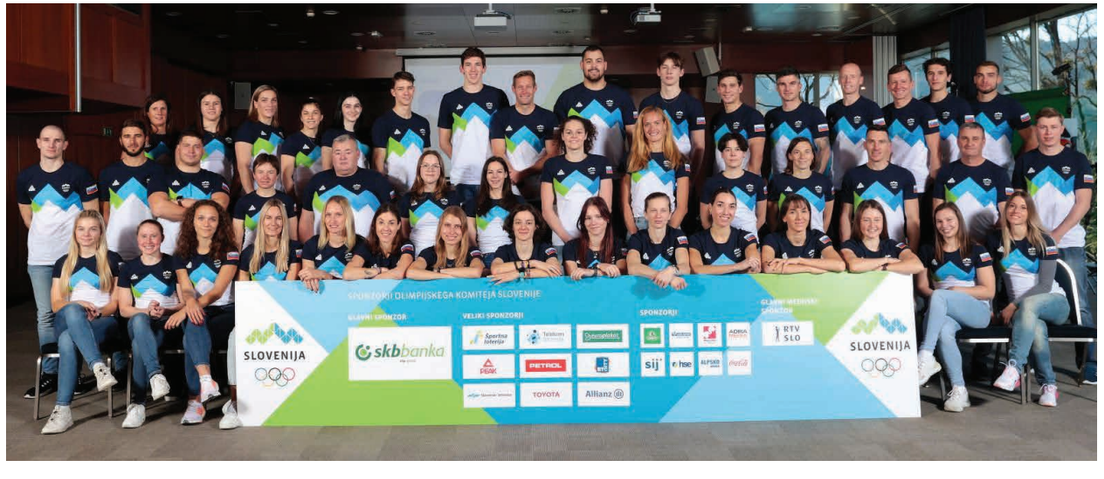

športnic, kar je največ v zgodovini slovenskih udeležb na olimpijskih igrah; domov so prinesli dve zlati in eno srebrno medaljo. Koprčanka Andreja Leški je postala olimpijska prvakinja v judu do 63 kg, plezalka Janja Garnbret iz Slovenj Gradca je ubranila naslov olimpijske prvakinje iz Tokia in tudi tokrat dobila zlato medaljo v kombinaciji, jadralec Toni Vodišek, prav tako iz Kopra, pa je s srebrno medaljo postal olimpijski podprvak v novi jadralni disciplini – formula kite. Tik pod stopničkami oziroma na četrtem mestu sta ostala metalec diska Kristjan Čeh iz okolice Ptuja in moška rokometna reprezentanca, ki je dokazala, da je enakovredna najboljšim reprezentancam sveta. Olimpijskih iger se je udeležilo tudi večje število slovenskih gospodarstvenikov in politikov iz vrst vladajočih. Tri tedne po olimpijskih igrah je francoska prestolnica gostila še paraolimpijske igre. Na teh je nastopilo 14 športnikov invalidov iz Slovenije. Že prve dni je strelec Franček Gorazd Tiršek iz Gornjega Grada osvojil zlato medaljo z zračno puško stoje v kategoriji R4.

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 3200, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

OKTOBER –
MESEC ROŽNEGA VENCA

Katoličani smo v mesecu oktobru, ki ga obhajamo kot mesec rožnega venca, še posebej povabljeni k redni molitvi te starodavne molitve, ki ima korenine v izkušnji kristjanov iz prvih stoletij, ko so puščavski očetje ponavljali molitve v litanijski obliki.

Molitev rožnega venca je ponavljajoča molitev, ob kateri se poglabljamo v samo skrivnost Božje navzočnosti v našem življenju. Prvotnim trem temeljnim delom: veseli, žalostni in častitljivi, je papež Janez Pavel II. dodal še svetli del rožnega venca.

Kako moliti rožni venec? Najprej: vzemimo ga kot počitek in ne kot dodatno opravilo. Ponavljane besede so tudi Božja beseda in delujejo same po sebi. Ne obremenjujmo se s tem, da nismo vedno zbrani. Srce, telo ponavljata, misli pa krožijo, in s tem ni nič narobe. Zbranost in umirjenost prideta sčasoma. Ostanimo preprosti. Ni pomembno, kako na zunaj delujemo, s kakšnim glasom molimo. Pomembno je, da med molitvijo nismo pozorni nase, temveč odprti do drugega. To pomeni moliti s srcem. Tudi če ne povemo posebnega namena, molitev deluje. Bog jo vedno »uporabi« za svoje namene. Je pa dobro, zlasti pri molitvi z otroki, da

prej dodamo kakšne namene, za koga molimo. Ne zavlačujmo. Pomembno je, da preprosto in hitro začnemo, brez razpravljanja, po molitvi pa ne zadržujemo drugih, ki imajo svoje opravke. Razvlečena molitev in dodatki lahko odbijajo, zlasti mlajše. Skrivnost lahko napovemo samo na začetku desetke, lahko pri vsaki zdravamariji. Oboje je pravilno. Bolj kot sledenje besedam v mislih je pomembno, da drug drugega slišimo, se prilagodimo in molimo drug z drugim. Pretirana počasnost ali hitenje nista dobra. Ko smo v avtu, pri delu, v čakalni vrsti … lahko molimo rožni venec »brez reda«, tako, da samo ponavljamo v mislih ali polglasno Zdrava Marija … Taka molitev med naporom dneva obrodi velike sadove.

Molitev rožnega venca začnemo s križem. Nato molimo Vero (Verujem v Boga Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje. In v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega; ki je bil spočet od Svetega Duha, rojen iz Marije Device; trpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umrl in bil v grob položen; šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal; šel v nebesa; sedi na desnici Boga Očeta vsemogočnega; od ondod bo prišel sodit žive in mrtve. Verujem v Svetega Duha; sveto katoliško Cerkev, občestvo svetnikov; odpuščanje grehov; vstajenje mesa in večno življenje. Amen.)

VESELI DEL (ponedeljek in sobota)

Očenaš. Trikrat Zdrava Marija s prošnjami:
1. ki nam poživi vero; 2. ki nam utrdi upanje; 3. ki nam vžgi ljubezen.
Očenaš. Desetkrat Zdrava Marija. Slava Očetu, s skrivnostmi:
1. ki si ga Devica od Svetega Duha spočela
2. ki si ga Devica v obiskovanju Elizabete nosila
3. ki si ga Devica rodila
4. ki si ga Devica v templju darovala
5. ki si ga Devica v templju našla

SVETLI DEL (četrtek)

Očenaš. Trikrat Zdrava Marija s prošnjami:
1. ki nam daj duha pokorščine;
2. ki nam daj srečo uboštva; 3. ki nam podeli milost čistosti. Očenaš. Desetkrat Zdrava Marija. Slava Očetu, s skrivnostmi:
1. ki je bil krščen v Jordanu
2. ki je v Kani naredil prvi čudež
3. ki je oznanjal božje kraljestvo
4. ki je na gori razodel svoje veličastvo
5. ki je postavil sveto evharistijo

ŽALOSTNI DEL (torek in petek)

Očenaš. Trikrat Zdrava Marija s prošnjami:
1. ki nam utrdi spomin: 2. ki nam razsvetli pamet; 3. ki nam omeči voljo.
Očenaš. Desetkrat Zdrava Marija. Slava Očetu, s skrivnostmi:
1. ki je za nas krvavi pot potil
2. ki je za nas bičan bil
3. ki je za nas s trnjem kronan bil
4. ki je za nas težki križ nesel
5. ki je za nas križan bil

ČASTITLJIVI DEL (sreda in nedelja)

Očenaš. Trikrat Zdrava Marija s prošnjami:
1. ki nam vodi naše misli; 2. ki nam vodi naše besede; 3. ki nam vodi naša dejanja. Očenaš. Desetkrat Zdrava Marija. Slava Očetu, s skrivnostmi:
1. ki je od mrtvih vstal
2. ki je v nebesa šel
3. ki je Svetega Duha poslal
4. ki je tebe, Devica, v nebesa vzel
5. ki je tebe, Devica, v nebesih kronal

Po vsaki desetki (Zdrava Marija) za Slava Očetu dodamo še:
O Jezus, odpusti nam naše grehe, ob-

varuj nas peklenskega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.

Po dnevih molimo: veseli del v ponedeljek in soboto, svetli v četrtek, žalostni v torek in petek, častitljivi v sredo in nedeljo. Lahko izberemo tudi drugače, zlasti v svetih časih.

V petek, 26. julija, ko smo se spominjali Marijinih staršev sv. Joahima in sv. Ane, je pred 27. leti Gospodar življenja k sebi poklical p. Bazilija Valentina.

Mi smo se ga z veliko hvaležnostjo za vse, kar je naredil, spomnili pri petkovi maši ob 10. uri, in tudi v nedeljo, 28. julija 2024. Ob tej priložnosti izrekam iskreno zahvalo članicam Društva sv. Eme, ki vsak mesec darujejo za mašo za pokojnega patra, za pokojne sestre ter za žive in pokojne članice Društva sv. Eme.

Na to nedeljo smo se že četrto leto z veseljem spominjali naših starih staršev in ostarelih. Papež Frančišek je za to priložnost pripravil posebno poslanico zanje in sicer pod naslovom »Na stare dni me ne zavrzi« (Ps 71,9). Sveti oče je želel z izbrano temo izpostaviti, da je osamljenost pogosto grenka sopotnica v življenju mnogih ostarelih oseb, ki so pogosto žrtve kulture odmetavanja.
Slovesni praznik Marijinega vnebovzetja je bil tudi letos zaznamovan z izročitvijo Materi Božji, saj to obnavljamo vsako leto, odkar je Slovenija postala samostojna država. Marijo smo prosili za pomoč, da bomo v zasebnem in javnem življenju spoštovali moralna načela ter načela pravičnosti, resnice, poštenosti, medsebojnega spoštovanja in osebnega dostojanstva.
Prav na praznični dan velikega šmarna, sta moja starša, Viktor in Ana Berlec, obhajala biserno poroko (60 let skupnega življenja). Zahvalno mašo za vse prejete dobrote in tudi s prošnjo za nadaljnjo varstvo sem daroval v cerkvi Presvete Trojice, v rodni vasi mame Ane, v Ajdovcu.

Praznovanje očetovskega dneva (Fa--ther's Day) smo imeli teden dni pred samim praznikom, ko ga obhajajo v Avstraliji, v nedeljo, 25. avgusta 2024. Hvala učencem Slomškove šole, ki so pod budnim očesom učiteljice Julie

Kure Bogovič in ravnateljice Veronice Smrdel Roberts, v dvorani pripravili kratek program za očete. Iskrena zahvala pridnim gospodinjam za dobrote iz domače kuhinje in Društvu sv. Eme, ki je poskrbelo za njihovo pripravo in pogostitev. Bog povrni.

SLOMŠKOVO NEDELJO bomo obhajali v nedeljo, 15. septembra 2024. Naš bl. škof Anton Martin Slomšek je zapisal: »Za nebesa si nabirajte zakladov! Kar bomo tukaj vsejali, bomo tam vekomaj želi. Kakor staro leto bo minilo naše življenje, dobra dela pa nam bodo ostala«.

NEDELJSKA maša migrantov in beguncev bo v nedeljo, 29. septembra 2024, ob 15. uri (3 pm), v St Patrick Chatedralu v Melbournu. Ob somaševanju migrantskih kaplanov jo bo daroval melbournski nadškof Peter Comensoli. Ob 14. uri bomo v procesiji okoli katedrale molili rožni venec.

OBLETNICO BLAGOSLOVITVE NAŠE CERKVE (56.) bomo obhajali **v nedeljo, 20. oktobra, ob 10. uri**. Prvo slovensko cerkev v Avstraliji je 20. oktobra 1968 blagoslovil tedanji koprski škof dr. Janez Jenko. Ob tej priložnosti se je zbrala velika množica ljudi, med njimi tudi mnogi, ki se dobro spominjajo zgodovinskega dogodka izpred več kot pol stoletja.

ZAKONSKE JUBILEJE (10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 ...) bomo praznovali v **nedeljo, 27. oktobra 2024, ob 10. uri**. Prosim, če sporočite, kdo praznuje, in ne recite: »Saj ni potrebno!« ali pa: »Midva ne praznujeva.« Verjemite, praznovati je treba, ker je človek tudi bitje, ki praznuje.

V petek, 1. novembra 2024, bomo obhajali slovesni praznik vseh svetih. Praznična maša bo ob 10. uri. Praznik usmerja naše misli k nadčasovnim razsežnostim našega bivanja. Ob 12. uri bodo molitve za rajne na pokopališču Kew.

V soboto, 2. novembra, ko se spominjamo vseh vernih rajnih, bodo ob 11.30 molitve za naše drage rajne na pokopališču Heidelberg.

V nedeljo, 3. novembra 2024, bodo ob 12. uri molitve za rajne v mavzoleju pokopališča Keilor. V Slovenskem društvu Melbourne (SDM), na Elthamu, bodo molitve ob 17. uri (5 pm).
Naši rajni ne potrebujejo razkazovanja z dragocenim cvetjem in tekmovanja v številu prižganih sveč. To, kar jim resnično koristi, je naša molitev zanje, ki je najvišji izraz naše ljubezni do njih.
Predobri Oče, priporočamo ti naše drage rajne v trdnem upanju, da bodo z vsemi, ki so v Kristusu umrli, vstali poslednji dan. Zahvaljujemo se ti za vse darove, s katerimi si jih v tem življenju obdaril, bili so nam znamenje tvoje dobrote in občestva svetih v Kristusu. Milostno usliši naše prošnje in jim odpri rajska vrata, nas pa tolaži z upanjem vere. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor. V nedeljo je res veliko stvari, in včasih se zdi, kot da si nočem vzeti časa za vas ali da vas kar na hitro odpravim. Vesel bom vsakega, ki bo prišel na pogovor med tednom, vsekakor pa vas prosim in vam priporočam, da me pred tem pokličete po telefonu (0455 444 912), da bom doma in ne boste ostali pred

zaprtimi vrati. Hvala za Vaše sodelovanje in razumevanje.
Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne

KAJ DANAŠNJI ČLOVEK POTREBUJE? Današnji človek potrebuje:
človeka, ki ima čas; uho, ki zna poslušati; oko, ki zna videti; srce, ki je sposobno čutiti in sprejeti bližnjega; usta, ki znajo molčati in spregovoriti v pravem trenutku; roke, ki znajo pravično, pošteno deliti in pokazati nežnost, kadar je potrebno; srce, ki moli in daruje trpljenje ter stisko bližnjega Bogu v tišini in predanosti.

ODŠLI SO

DRAGA GELT, rojena SETNIKAR, je umrla v soboto, 29. junija 2024, v BlueCross Baradine Aged Caru v Mooroolbarku. Rodila se je 12. januarja 1948 na Dobrovi pri Ljubljani. Od nje smo se poslovili v petek, 5. julija 2024, v naši cerkvi v Kewju. Ob 13.30 (1.30 pm) smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Po njej so jo odpeljali na upepelitev. Hčerka Frances je o mami povedala:
»Thank you, Pater Simon Peter, family and friends for coming here today, to celebrate the life of Draga, our mum. She was not only our loving Mum and grandmother, but an icon within the Slovenian Community and everyone who was touched by her.
Mum was born on the 12th January 1948, in Dobrova, Ljubljana, Slovenia. She was the daughter of Ivan and Francka Setnikar, and sister to Francka, Ivanka, Mici, Pavla, Vera, Tončka, Minka and Ivan. Her childhood was not an easy one and she was very much involved in being a helping hand in the home. Mum talked about how little they had as children, but were always happy and never without love and care for one another, this became her motto. So, Mum worked hard and was motivated to achieving her best. She graduated from teachers college in Ljubljana, then followed her dreams by travelling to Australia in May 1968.
Her first job which was at Kew Cottages where she met many long-standing friends. From friendship connections she met Dad, Joseph Gelt, whom she married in December 1970, then she began creating her own family. So, soon we were a family of four, Mum, Dad, Eric, and myself. At this stage of her life Mum patiently started first teaching at St James Vermont, as well as at the Slovenian Mission Kew, then Eltham, Dandenong and at Box Hill. She taught the Slovenian language, folk dancing, culture, traditions and history. This all led to many special occasions celebrated within the Slovenian community like mother's and father's day, drama/plays, significant and various Eltham anniversaries, Christmases, art exhibitions, of which were all of great success, as well as got the Slovenian community together and alive. Alongside all these volunteered commitments she worked at Monash University as a graphic il-

lustrator. Thus becoming a longstanding employee there Mum had so many outstanding achievements, not only having her family, but also receiving numerous awards and presentations. Order of Australia & Medal of Merit from Slovenia are just some, as there were other smaller awards. With all this going on Mum never stopped or slept, as she continued to be an author of many books. She was a poet, artist, dancer, play director, Web master, cartographer, but most importantly an inspiration to us all. She not only dedicated her life to us as a family, but also to fellow Slovenian communities within Australia and her motherland. Unfortunately, illness prevailed, but this didn't hinder her from continuing her life achievements. Mum had a love for the simple things in life, like walking, talking, dancing, writing, painting, singing, partying, a great ambition to climb Mt Everest base camp (which she achieved) and of course just spending time with family and friends. This love was always expressed throughout her life. Thank you, Mum, for dedicating your entire life to us. You are now in God's embrace. May you Rest in Peace mum, climb many mountains, dance many dances, write to your hearts content and draw the beauty before you. Mum, as you quoted in one of your books, 'when the last hour is near the whole world lights at the time of the last starburst – I will be happy forever'. Until we meet again, Mum, love you always and forever in our hearts.«

Zet Adam je o tašči dodal:

»There are not enough words in English and Slovenian language let alone in my limited vocabulary to describe Draga as a person. As I was trying to write something for today, I won't lie, I googled *Mother-in-law.* And all I got was mother-in-law jokes, Monster in laws, websites to therapists and more mother-in-law jokes. I did have a little laugh, but I couldn't relate because I had the best mother-in-law you could ever wish for. Draga wasn't just my mother-in-law, she was so much more. I had an amazing relationship with her over the last 30 years. I thought it was because of my amazing personality, but quickly realised Draga accepted and loved anyone her daughter Frances loved. Draga loved her community, her culture and her family dearly. I could stand here today and talk about all of Draga's achievements, but we don't have all day. I could also write pages and pages of everything she did for our family. What I did want to say is, Draga helped me through some pretty dark times in my life, never judging me and always there for me and our family.

Draga knew the difference between when I was really struggling and needed her help and when I was feeling sorry for myself. She would say: 'Adam, you need to get off your pity pot'. She was right. Draga always seen the good in people. How she found time for everything she did was truly remarkable. She never cared about money or materialistic things in life. All was about love, kindness, caring, family, friends and of course her love of dancing, climbing mountains, painting, drawing and writing just to name a few. There are a million things I'm going to miss.

From that distinct knock at the door. Your yummy schnitzels (no one will ever cook them like you). Then about to leave your house, and you'd say 'Just one more …' Getting *juho* dropped off to us when we were sick, even during COVID. I'm not sure what is in the Slovenian Soup, but boy does it make you feel better. Most of all, I am just going to miss you. Draga, it was an honour to know you and be a part of your life. May your beautiful soul Rest In Peace! My beautiful mother-in-law, but so much more … Until we meet again, I love you.«

Sočutje hčerki Frances, sinu Eriku, vnukinjama Ashleigh in Leah, vnukoma Jeremyju in Sebastianu, ter sestrama Minki in Ivanki v Sloveniji.

LADISLAV SELJAK je umrl v nedeljo, 30. junija 2024, v Homestyle Aged Caru v Point Cook Manorju. Rodil se je 4. septembra 1937 v vasi Zakojca pri Cerknem. Od njega smo se poslovili v sredo, 10. julija 2024, v Holy Family Catholich Churchu v Bell Parku. Ob 10.45 smo zmolili rožni venec, ki mu je sledila maša zadušnica. Po njej smo ga pokopali na Geelong Western Cemeteryju.

Bil je deveti od enajstih otrok (tri deklice in osem fantov). Družina se je preživljala s kmetovanjem. Leta 1941, ko se je začela druga svetovna vojna, je družina pobegnila čez mejo v Italijo. Tam so ostali okoli osem mesecev, dokler se vojni spopadi niso umirili. Potem se je družina spet vrnila domov v Zakojco.

Vojni čas je življenje še poslabšal, zato so starejše otroke in očeta Jožefa za preživetje poslali na druge kmetije, da so zaslužili za hrano. Vsi kmetje niso bili pošteni in mnogi so otroke izkoriščali, obljubljali so jim lepo obleko in prenočišče v svojih hišah, kjer je bilo zlasti pozimi topleje. Toda nič od tega se nikoli ni zgodilo, le premamili so jih, da so trdo delali za majhen obrok hrane in morda prostor v hlevu z domačimi živalmi. Življenje je bilo za Ladislava in njegove brate zelo težko, njihovo otroštvo, ki naj bi bilo srečno, so si želeli čimprej pozabiti.

Otroci v Zakojci naj bi obiskovali tamkajšnjo šolo od 6. do 12. leta, kar se je redko zgodilo, saj niso živeli doma; kmetje so jih prisilili v delo, namesto da bi jim omogočili izobrazbo. Pri devetnajstih letih so se Ladislav ter starejša brata Stanko in Vinko izognili vpoklicu na služenje vojaškega roka tako, da so skrivaj pobegnili čez mejo v Italijo, kjer so jim ljudje pomagali na poti v Avstrijo do migrantskega kampa. Z ladjo Aurelia so 20. januarja 1958 pripluli v Avstralijo. Ob prihodu je bilo dogovorjeno, da bodo on in njegova brata živeli pri starejši sestri Zofki v Geelongu. Ladislav je začel delati v tovarni International Harvester, kjer so izdelovali kmetijske traktorje. V tem času je prihranil dovolj denarja, da je kupil nekaj zemlje v okrožju Bell Park in na njej s pomočjo brata Vinka zgradil hiško. Brat Vinko se je preselil k njemu, a ne za dolgo, saj se je Ladislav 30. novembra 1963 v katedrali St Marys v Geelongu poročil z Veroniko. Petindvajsetega avgusta 1964 se jima je rodila hči Vera. V tem času sta načrtovala gradnjo svojega prvega doma na ulici Fairy Street v Bell Post Hillu, leta 1968 pa sta se preselila v svoj novi dom, kjer sta srečno živela 52 let. Sedemnajstega septembra 1970 se jima je rodila hči Tanya. Kasneje je Ladislav zapustil tovarno International

Harvester in začel delati pri Ford Motor Company kot voznik žerjava. Več kot 30 let je delal za to podjetje in prejel uro in certifikat kot priznanje njegove predanosti.
Ko ni bil v službi, je rad preživljal čas v svoji lopi in izdeloval stojala za rastline, vrtne klopi in lesene stolčke. Članstvo v slovenskem cerkvenem pevskem zboru mu je bilo v veliko veselje, saj ga je spominjalo, kolikokrat je v preteklih letih pel s svojimi brati in drugimi v slovenski dvorani. Redno srečanje je bila maša v cerkvi Svete Družine enkrat mesečno.
Dolga leta je družina obiskovala Slovenski klub Ivan Cankar v Geelongu, hodili so na plese in Ladislav je s prijatelji rad balinal. Gojil je veliko strast do vrtnarjenja. Rad je tudi ribaril in kuhal žganje. Na 60. rojstni dan, ki ga je praznoval v Sloveniji, so mu pri Fordu ponudili možnost upokojitve, kar je z veseljem sprejel.
Sočutje hčerkama Veri in Tanyji, vnukoma Nikolasu in Damianu, pravnukoma Marku in Finleyju, ter bratoma Vinku in Rajku v Avstraliji.

MILENA ANNA BAETZ, rojena SITAR, je umrla v četrtek, 27. junija 2024, v Estia Health Aged Caru v Ringwoodu. Rodila se je 18. avgusta 1922 v Novem mestu. Od nje smo se poslovili v petek, 12. julija 2024, ob 11.30 v naši cerkvi v Kewju. Pokopali smo jo na pokopališču Lilydale Lawn Cemetery v Lilydalu.
Skupaj s staršema, dvema bratoma in enajstimi sestrami je odraščala na kmetiji. Oče Jernej je bil mizar in je vse pohištvo izdelal sam. Mama Frančiška je bila gospodinja, ki je pekla kruh, kuhala za vso družino in moževe vajence. Mileni je bilo komaj 14 let, ko ji je umrla mama. Rada je imela šolo, zelo dobro se je učila in želela je postati učiteljica, vendar jo je oče nameraval poslati za hišno pomočnico. Sestra Eli je posredovala in ji našla vajeništvo pri krojaču na deželi. Vajeniško dobo je preživela, čeprav je bilo težko živeti s krojačem in njegovo bolno ženo. Po končanem vajeništvu se je preselila v Ljubljano. Preživljala se je s šivanjem in tudi nočnim natakarskim delom. Po vojni je z dvema prijateljicama zapustila Slovenijo in odpotovala v Nemčijo. Tam je srečala Waldemarja in se z njim leta 1948 poročila v Coburgu v Nemčiji. Dve leti pozneje se jima je rodila hči Roswita. V iskanju boljšega življenja so leta 1954 z ladjo Anna Salen odpluli v Avstralijo. Poslali so jih v kamp Bonegilla. Tam so jima povedali, da ju bodo poslali v Queensland, na sekanje sladkornega trsa. Iz taborišča sta pobegnila, ker so bile razmere slabe. Prišla sta v Melbourne, v Richmond, kjer je mož našel delo, sama pa je opravljala delo šivilje. Leta 1956 se je rodila hči Angelika. Nato sta kupila zemljo v Mitchamu in tam zgradila hišo. Leta 1964 se je rodila tretja hči Elisabeth. Milena je veliko šivala za stranke, prijatelje in družino. Svojim hčeram je sešila poročne obleke in tudi obleke za družice. Znala je plesti, kvačkati, vesti in bila je izredna kuharica. Oboževala je glasbo – Elvisa, Franka Sinatro … Hči Liz jo je vprašala, kaj bi želela ljudem povedati na svojem pogrebu. Rekla je: »Imejte se radi, ne prepirajte se. Narediš lahko vse, kar si zamisliš. Vse vas ljubim.«
Sočutje hčerkam Roswiti, Angeliki in Elisabeth, vnukom Marku, Jamieju in Glenu, vnukinji Jessici, pravnukom Jaku, Williamu, Hugu, Noahu, ter pravnukinjam Sarah, Madeline, Olivii in Lauren.

STAN (STANLEY) OGULIN je umrl v petek, 5. julija 2024, v Box Hill Hospitalu. Rodil se je 29. junija 1937 na Hribu pri Cerovcu. Od njega smo se poslovili v ponedeljek, 15. julija 2024, v naši cerkvi v Kewju. Ob 14. uri (2 pm) je bila maša zadušnica, po njej smo ga odpeljali na upepelitev.
Sočutje sinu Michaelu, hčerki Michelle, vnukinjama Hazel in Ursuli, ter vnukoma Milu in Arthurju.

FELIKS GRANDOVEC je umrl v nedeljo, 7. julija 2024, v Calvary Viewhills Manor Aged Caru v Endeavour Hillsu. Rodil se je 26. februarja 1945 na Trsteniku pri Šentrupertu. Od njega smo se poslovili v četrtek, 18. julija 2024, v naši cerkvi v Kewju. Ob 14. uri (2 pm) smo darovali mašo zadušnico, po njej so ga odpeljali na upepelitev.
Bil je najmlajši od desetih otrok. V Avstralijo je prišel leta 1970. Prva leta je živel v Baragovi hiši v Kewju. Leta 1978 se je poročil z Metko Martelak, ki je prišla iz Slovenije. Oba sta bila dolgoletna člana molitvene skupine in dejavna v slovenski skupnosti v Kewju.
Sočutje bratu Dragu v Sloveniji, in nečaku Branku v Avstraliji.

VIDA VALENČIČ, rojena MARINČIČ, je umrla v ponedeljek, 15. julija 2024, v CraigCaru v Berwicku. Rodila se je 29. maja 1929 v Zagorju pri Pivki. Od nje smo se poslovili v ponedeljek, 22. julija 2024, v naši cerkvi v Kewju. Ob 11. uri smo darovali mašo zadušnico. Po njej smo jo ob 13. uri (1 pm) pokopali na Springvale Botanical Cemeteryju. Bila je četrti od devetih otrok v družini Antona in Marije Marinčič. Pri 25 letih je pobegnila čez mejo v Italijo in do izdaje dovoljenja za pot v Avstralijo nekaj časa preživela v begunskem kampu. Zaradi morske bolezni je kar tri mesece in pol potovala v dalnjo Avstralijo, kamor je prispela julija 1954. Najprej je živela pri teti in stricu v Clifton Hillu. Kmalu je spoznala Ignaca Valenčiča in se z njim poročila v katedrali sv. Patrika v Melbournu. V Alphingtonu sta si kupila hišo. Tu so se jima rodili Margaret, Steven in Peter. Trdo je delala kot šivilja. Potem se je družina preselila v Noble Park, kjer se je rodila še hčerka Anne. Leta 1987 sta se preselila na kmetijo, kjer je tudi po moževi smrti živela do svojega 80 leta. Potem se je preselila v hišo, kjer je bilo vedno dovolj prostora za ljubeče razvajanje vnukov in vseh njenih. Slovenska cerkev in skupnost v Kewju sta bili velik del njenega družabnega življenja. Imela je odličen smisel za humor.
Sočutje hčerkama Margaret in Anni, sinovoma Stevenu in Petru, vnukinjam Melissi, Renae in Jadi, vnukom Jasonu, Matthewju, Maxwellu in Denzllu, pravnukinjama Amelii in Imogen, pravnukoma Jasperju in Jamesu, bratu Antonu in sestri Silvi v Kanadi, ter sestri Olgi v Sloveniji.

SABINA GJEREK, rojena NOVAK, je umrla v petek, 26. julija 2024, v Austin Hospitalu v Heidelbergu. Rodila se je 17. avgusta 1934 v vasi Gibina pri Razkrižju. Od nje smo se poslovili v torek, 6. avgusta 2024, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10.30 smo imeli mašo zadušnico, po njej smo jo ob 12. uri pokopa-

li na pokopališču Warringal Cemetery v Heidelbergu. V družini je bilo osem otrok, štirje fantje in štiri dekleta. Bila je četrta po vrsti in najstarejša hči. Šolo je obiskovala v nekaj kilometrov oddaljeni sosednji vasi Razkrižje, kamor je hodila peš. Po vojnem času je delala kot varuška in hišna pomočnica pri premožni mlinarski družini, kjer je spoznala mlinarskega vajenca Antona. Sanje obeh so bile pobegniti iz Jugoslavije. Najprej je to uspelo Antonu, ki je pobegnil v Avstrijo, od tam pa v Avstralijo. Od tam ji je pisal, da je življenje v Avstraliji dobro in naj pride še ona. Njen prvi poizkus pobega ni uspel in je končala v zaporu. Leta 1958 pa je z ladjo uspešno priplula v Avstralijo. Čeprav je bila Avstralija zelo drugačna, si je hitro našla delo v različnih tovarnah. Kasneje se je izučila za medicinsko sestro in delala v bolnišnici Mont Royal v Parkvillu. Bila je pridna in vestna delavka s prijaznim in sočutnim srcem ter vedno pripravljena na nasmeh. Z Antonom sta si kupila hišo v North Fitzroyu. Poročila sta se v cerkvi St Bridgettes v North Fitzroyu. Hčerka Majda se jima je rodila 26. decembra 1962. Leta 1966 se je družina preselila v novozgrajeno hišo v Heidelberg, kjer je Sabina živela 58 let. Leta 1967 se je vrnila v službo, tokrat v bolnišnico Austin, kjer je delala do leta 1973, do rojstva sina Ivana. V življenju so jo izpolnjevale tri stvari: družina, molitev in vrt. Vsak teden je hodila k maši, bodisi v Kew ali v lokalno cerkev v Heidelbergu. Molitev je bila njena redna dejavnost. Vsak večer je doma molila, vrsto let tudi v skupini rožnega venca. Rada se je zadrževala na skrbno urejenem vrtu, kjer je uživala, plela, kopala, sadila, pobirala, obrezovala … Prav na vrtu je doživela veliko lepih trenutkov in smeha.
Sočutje možu Antonu, hčerki Majdi, sinu Ivanu, vnukinjama Elsi in Eden, vnukoma Johnu in Michaelu, pravnuku Vinnieju, ter sestri Majdi na Hrvaškem.

ANTON STANIĆ je umrl 4. avgusta v Parkvillu. Rodil se je 17. januarja 1931 v Škrapni pri Reki v Hrvaški Istri. Od njega smo se poslovili v poslovilni dvorani pogrebnega zavoda La Pine v Elthamu, v torek, 13. avgusta 2024, ob 10. uri. V družini so bili štirje otroci, deklica in trije fantje. Bil je prijazen, skromen in delaven. Leta 1956 se je poročil z Marijo, in leto dni kasneje, na božični dan, sta dobila sina Milenka. Marija je leta 1961 tragično umrla. Preselil se je v Umag in delal kot mizar v ladjedelnici. Leta 1964 je spoznal Roso in se z njo poročil. Tako je nastala mešana družina, ker je Rosa imela že prej sina Milana. Delo je nato našel na tovorni ladji, ki je prevažala tovor po Aziji in Pacifiku. Leta 1965, ko je bila ladja zasidrana na Japonskem, je dobil telegram z obvestilom o rojstvu hčerke Roberte. Po prihodu nazaj se je z družino srečal v Trstu, kjer je zaprosil za azil. Leta 1966 so se z ladjo *Marconi* odpravili proti Avstraliji. Prispeli so v begunski center v Bonegilli. Leta 1967 sta mu prijatelja iz otroštva, Miro in Marica Gregorič, pomagala pri preselitvi v Melbourne. Tu sta bili dve stvari, ki sta mu dali voljo in moč. Njegova rastoča družina in »McEwans Hardware Store«. Leta 1989 se je spet srečal s staro prijateljico Marijo. Njena hčerka Sue in vnukinja Cheyanne sta bili v družini dobrodošli. Nadaljnjih 30 let sta skupaj preživela v Keilorju.
Sočutje Milenku, Milanu, Robi in Sue, ter ostalim sorodnikom.

JOŽE LOGAR je umrl v sredo, 14. avgusta 2024, v domu za starejše v Templestowu. Rodil se je 17. oktobra 1929 v Knežaku. Od njega smo se poslovili v četrtek, 22. avgusta 2024, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10.30 smo imeli mašo zadušnico, po njej smo ga pokopali na pokopališču Keilor. Novo življenjsko poglavje je začel leta 1954, ko se je podal v Avstralijo. Njegova prva služba je bila sečnja sladkornega trsa v severnem Queenslandu. Pot se je nadaljevala s preselitvijo v Sydney, kjer je delal pri gradnji hidroelektrarne Snowy Mountains. Leta 1960 je v Melbournu srečal Ivanko Žele in julija 1961 sta se poročila. Rodili sta se jima hčerki Anne in Marta. Njegova kariera mehanika, monterja in strugarja se je nadaljevala. Naj je bilo popravljanje avtomobilov ali gospodinjskih predmetov, skoraj ničesar ni bilo, česar Jože ne bi znal popraviti. Vedno je bil pripravljen ponuditi roko prijateljem in je skrbel, da je vse brezhibno delovalo. Njegovo delovno življenje ga je vodilo v različna podjetja – Massey Ferguson, Coca-Cola, Courage Breweries in na koncu Tetley Tea, kjer se je upokojil. Zelo rad je igral harmoniko in se zato pridružil slovenskemu pevskemu zboru Planica. V poznih sedemdesetih letih je začel graditi novo družinsko hišo in jo leta 1982, po dolgih letih trdega dela, tudi dokončal. Zanimal se je tudi za iskanje zlata; hobi, ki mu je prinašal veliko veselja. Čeprav ni obogatel, mu je tu in tam uspelo najti kakšen košček.
Sočutje ženi Ivanki, hčerkama Anni in Marti, vnukinji Nadii, vnukom Louieju, Josephu, Anthonyju in Lucasu, ter drugim sorodnikom.

SILVIO JURIŠEVIČ je umrl v sredo, 14. avgusta 2024, v Western Health Footscray Hospitalu v Footscrayju. Rodil se je 1. maja 1940 v Luciji. Od njega smo se poslovili v torek, 27. avgusta 2024, v cerkvi St Martin de Porres v Avondale Heightsu. Ob 11. uri smo darovali mašo zadušnico, po njej so ga odpeljali na upepelitev. Bil je najstarejši od štirih otrok v družini. Osnovno šolo je obiskoval v Piranu. Kasneje je obiskoval tehnično šolo v Kopru in se izučil za mizarja. Bil je dober študent in tudi športnik. Bil je član veslaškega kluba v Izoli. Na evropskem prvenstvu v Münchnu so kot reprezentanca Jugoslavije mladih do 18 let osvojili prvo mesto, na Dunaju pa tretje. Po končanem šolanju je nekaj let delal kot mizar in kot mlad fant odslužil dveletni vojaški rok kot mornar. Tik pred odhodom je na plesu spoznal Danico, s katero se je po vrnitvi kmalu poročil. Leta 1965 se jima je rodila hčerka Tia. Leta 1968 se je družina preselila v Avstralijo in na začetku živela pri maminem bratu Franku. Najprej je kot mizar pomagal Franku, po letu dni pa je zaposlitev našel v tovarni Olympic Dunlop, kjer je ostal vse do upokojitve. Z ženo Danico sta pridno delala in v letu in pol zgradila hišo v East Keilorju. Leta 1976 se jima je rodila hčerka Helena. Njegova prva ljubezen je bila družina, sledil ji je šport. Pomagal je pri ustanovitvi slovenskega kluba Jadran – že na začetku je bil namreč eden od desetih, ki so dali svoje hiše pod hipoteko za nakup

zemljišča pri Diggers Restu. V klubu Jadran je bil podpredsednik, večkrat pa tudi vodja balinanja. Vedno je rad pomagal pri vsem mogočem.
Sočutje ženi Danici, hčerkama Tii in Heleni, vnukinjama Mirandi in Evi, sestri Argeliji in bratu Juriju v Sloveniji.

Jožica Gerden iz Mildure je uredništvu sporočila: V Milduri smo se 30. avgusta 2024 poslovili od slovenske rojakinje **MARIJE ABRAMOVIĆ**. Umrla je 11. avgusta 2024 v Mildura Base Public Hospitalu. Rodila se je leta 1940. Stara je bila 84 let. Bila je poročena z Milom (Mile), ki je bil po rodu Hrvat, zato se ni veliko družila s Slovenci. Rodila sta se jima sinova Michael in Slavko, ter hčerka Eli. V časih, ko je mildurske rojake redno obiskoval pokojni pater Janez Tretjak, se je vedno pozitivno odzvala na vabilo k slovenski maši.

Frančišek Asiški, zaljubljenec za vse čase

Veliko sem razmišljal o njem. Prevzel me je že čisto majhnega, ko o asiškem svetniku nisem vedel ničesar drugega kot to, da je imel rad živali, da se je pogovarjal s pticami in s prijazno besedo ukrotil podivjanega, sestradanega volka. Zame to niso bile legende; bila je resnica, polna tistega svetlega, neobremenjenega zaupanja, ki so ga sposobni samo otroci. In včasih, čeprav redko, odrasle otroške duše.

Frančišek me prevzema tudi danes. Čeprav se morata otroško zaupanje in vera zdaj boriti s pridobljenim razumom, ki pretehtava, opominja, zbuja dvom. Tudi pri Frančišku. Le kako je mogel živeti tako, kot je živel: izvirno, nagonsko, nespametno, skregano z vsemi človeškimi potrebami, pa vendar tako radikalno, nepopustljivo, žrtvujoče, posnemanja vredno. Najbolje, najpreprosteje in najprepričljiveje na to vprašanje v svojem eseju *Problem svetega Frančiška* odgovarja angleški pisatelj in filozof G. K. Chesterton:

»Kot Frančišek ni ljubil človekoljubja, ampak človeka, tako tudi ni ljubil krščanstva, temveč Kristusa. Recite, da je norec, ker je ljubil imaginarno osebo; toda imaginarno osebo, ne imaginarne ideje! Moderni bralec lahko najde ključ do asketicizma in Frančiška v povestih o ljubimcih, ki so prav tako polne norosti. Poišče naj ga v srednjeveški zgodbi o trubadurju, ki za svojo izvoljenko počenja neverjetne stvari, in njegova zmedenost bo izginila. V takšni romanci ne bo prav nobenega nasprotja med pesnikom, ki nabira rože na sončnem travniku, in tistim, ki vztraja brez spanca sredi mrzle in zasnežene pokrajine, med njegovim čaščenjem vseh zemeljskih in telesnih lepot in odklanjanjem hrane; med njegovim poveličevanjem zlata in škrlata in oblačenjem v cunje, med njegovo ganljivo lakoto po srečnem življenju in žejo po junaški smrti. Vse te uganke bodo z lahkoto razrešene v preprostosti katerekoli plemenite ljubezni, le da je bila ta ljubezen tako plemenita, da je devet od desetih mož komaj kaj slišalo o njej. Moderni bralec bo razumel to – če čuti to vrsto ljubezni – kot uvod, in čeprav je daleč od tiste zadnje resnice, je najboljši pristop k zgodbi, ki se mu bo morda zdela zelo divja – dokler ne bo odkrila, da za tega velikega mistika njegova vera ni bila teorija, ampak ljubezenska pustolovščina.«

Frančišek je bil zaljubljen v Boga. Ljubezen je bila tista, ki ga je osvobodila strahu in ga približala vsemu stvarstvu. »Moj Bog je tudi Bog volkov in ptic in rož, Bog skal in vode in ognja, celo Bog tistih, ki ga še niso našli. Čudež ljubezni ohranja v meni pogum in veselje, mi omogoča, da vidim čar tega trenutka in odvržem bremena preteklosti in prihodnosti. Dovolj je dnevu njegova lastna teža. Kaj ni to preprosto?«

Tako nekako je najbrž razmišljal Frančišek, ko je bos in razcapan hodil po sončni Umbriji, se umikal v skalnate samote in se spet vračal, da bi pripovedoval ljudem. Častili so ga in ga skušali posnemati, a razumeli ga niso. Niso bili zaljubljeni.

Pred osemsto leti je brat Masej resno povprašal Frančiška: »Zakaj vsi za teboj, prav za teboj?« Danes bi mu ta prav tako lahko odgovoril z vprašanjem: »Že, že, a kdo z menoj?«

Brat Juniper

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 3300 $: Triglav Mounties Goup. **440 $:** Alenčica in John Read. **90 $:** Alma Čuček. **60 $:** Tilka Lenko. **40 $:** Stanislav Bec, Virgil Ferfolja, Štefania Bogolin. **30 $:** Jože in Marta Gjerek. **20 $:** Olga Žužek. **10 $:** L. in L. Hojnik, Barica Brodnik, Henrik Juriševič.

ZA MISIJONE: 300 $: N/N ACT.

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

NE BOJMO SE ZAČENJATI ZNOVA

Prvega avgusta so naši novomašniki in še nekateri duhovniki, redovniki, redovnice začeli nove službe. Septembra v Sloveniji in v Evropi začenjamo novo šolsko, veroučno in delovno leto. Škof dr. Jurij Bizjak duhovnike in vse nas spodbuja, naj se ne bojimo začenjati znova. Svetniki so postali svetniki prav zato, ker se tega niso naveličali. Tukaj je pomembna osebna vera – kako zelo jo moramo graditi danes!

Škof Jurij je zapisal: »Dragi bratje, dragi dušni pastirji. V mesecu avgustu, ki je pred nami, boste mnogi prevzeli nove župnije in nastopili nove službe. Med lepimi mislimi, ki naj vas na novem mestu spremljajo, naj bo tudi latinski pregovor, ki pravi: Variatio delectat! (Razlika mika!) Naš pregovor pravi: Človek se utrudi, navada ga podse vzame. Zlasti zaporedni porazi lahko človeku vzamejo potreben pogum in polet. Zato je pravilo 'začni znova' zlato pravilo, ki razkriva skrivnost uspeha in prinaša bogate sadove. Vztrajen ni samo tisti, ki nikoli ne opeša, temveč predvsem tisti, ki se ne utrudi začenjati. Rabini zelo priporočajo začenjanje in ponavljanje: 'Kdor se uči in ne ponavlja, je podoben človeku, ki seje in ne žanje. Kdor je odlomek prebral stokrat, ni enak tistemu, ki ga je prebral stoenkrat. Bodi rep levov in ne glava lisjakov – bolje je, da si zadnji med močnejšimi kakor prvi med slabšimi!' Postavi si visoko svoje cilje!

Gospod nas je ustvaril po svoji podobi in zahteva, da to podobo izpopolnjujemo: 'Bodite torej sveti, kajti jaz, Gospod, vaš Bog, sem svet (3 Mz 19.2). Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški (Mt 5,48).' Izpopolnjevati se pomeni začenjati znova, vračati se na pravo pot in spet začenjati. Svetniki so postali svetniki, ker se niso naveličali začenjati znova!

Najprej na osebni ravni: z vero! Vera je ključ do omike, pa tudi ključ od ječe. Vera je kakor gorčično zrno, pomeni, da je kakor luknja v čolnu, ki ga je pred čermi treba rešiti s potopitvijo; zadostuje čisto majhna! Z vero človek vedno znova odpira vrata svoje ječe in se poganja na prostost. Vera prebija oklepe človeške omejenosti in trga verige človeške ujetosti. Saj človek nikoli ne ve, kaj mu je Bog namenil za jutri: 'Vse svoje skrbi prelagajte nanj, kajti on skrbi za vas (1 Pt 5,7).'

Rabi Harold Kushner je opazoval dva otroka, ki sta na obrežju zidala gradove iz peska. Ko sta ravno končala umetniški grad, za katerega sta potrebovala veliko časa in potrpljenja, je prišel val in ga v trenutku zravnal s tlemi. Rabi je pričakoval solze in jezo, otroka pa sta sedla, se prijela za roke in se smejala. Potem pa sta hitro začela graditi nov grad ... Pozabljam, kar je za menoj, in se stegujem za tem, kar je pred menoj! (Flp 3,13).«

MED NAMI JE BILO ...

Letošnja zima je bila zelo mrzla, zadnji teden avgusta pa nas je presenetilo že kar poletno vreme. V torek, 27. 8., smo imeli popoldne že 35 stopinj.

Četrto nedeljo v juliju (28. 7.) smo se spomnili naših starih staršev in v naši cerkvi po sv. maši pripravili kulturni program. Bog povrni!

Branko Kolerič in Rudi Nekrep sta v juliju srečno dokončala ograjo na našem dvorišču. Stroški ($ 10,120.00) so plačani, zdaj pa nadaljujemo delo na pevskem koru, kjer je Branko postavil nov oder za pevce. Položili bomo

nov tapison (carpet). Prejšnje stopnice iz lesonitnih plošč so odslužile, en vogal se je letos januarja, ko smo imeli zelo hudo neurje in je puščala streha pri desnem zvoniku ter je namočilo pevski kor, celo vdrl. Vgradna omara na koru pri zvoniku je bila popolnoma uničena in smo naredili novo. Na obnovo že dolgo čakata tudi naša zvonika. Pa še za kaj bomo morali poskrbeti. Zato bo Vaš dar še vedno zelo dobrodošel.

Naša molitvena skupina SRCA JEZUSOVEGA praznuje letos 35-letnico delovanja. Ob tej obletnici bi radi pripravili priložnostno razstavo v septembru – za naš praznik zavetnika sv. Rafaela, 29. 9. Če imate v svojih albumih kakšne stare slike naših srečanj, ki še niso bile objavljene, jih čimprej prinesite ali pošljite. Načrtovali smo tudi posebno številko našega Rafaela, ki bo naslednje leto obeležil že 60. leto izhajanja. Vendar bomo morali na to misliti kasneje, ali pa gradivo nekako vključimo v rednih številkah (velikonočna in božična), saj spominov gotovo še ne bo zmanjkalo. Vabljeni k sodelovanju!

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Nedelja, 29. 9., RAFAELOVO: God sv. nadangelov Mihaela, Gabrijela in Rafaela pade letos ravno na nedeljo. Takrat praznujemo naš FARNI DAN in ZAKONCI JUBILANTI boste obnovili svojo zvestobo in zahvalo Bogu. Zakonci jubilanti, ki praznujete častitljive obletnice (ali tiste, ki so deljive s 5), se čimprej prijavite. Zlatoporočenci in starejši ste dobrodošli vsako leto po zlati poroki. Jubilantov je zadnja leta manj, nekateri ste ovdoveli, nekateri ne morete več ali redno prihajati k Božjim službam. Tudi na Vas vse mislimo in na naše rajne. Cerkev je naš skupni dom in živa Cerkev je naša zaveza danes in naprej. Pri sv. maši bomo praznovali tudi 35-letnico naše molitvene skupine Srca Jezusovega in 30-letnico duhovniške službe p. Darka. Po slovesni sv. maši in blagoslovu jubilantov bomo imeli v dvorani skupno kosilo in druženje. Tudi za kosilo se čimprej prijavimo. Označimo si datum že zdaj in se obvestimo med seboj.

Nedelja, 6. 10., ROŽNOVENSKA IN FRANČIŠKOVA NEDELJA: Pri sv. maši beremo pismo našega provinciala p. Marjana Čudna. Prva nabirka bo za naše frančiškanske bogoslovce. V noviciatu na Trsatu imamo enega novinca. Prosimo in delajmo pa še za nove duhovne poklice.

Petek, 1. 11., PRAZNIK VSEH SVETIH; in sobota, 2. 11., SPOMIN VERNIH RAJNIH: Oba dneva se bomo zbrali ob 8.45 zjutraj k molitvi rožnega venca za naše rajne in zmolili dva dela v petek in druga dva dela rožnega venca v soboto. Sv. maši bosta ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

Nedelja, 3. 11., SPOMIN NAŠIH RAJNIH V ROOKWOODU: Ob 10.00 dopoldne bo sv. maša v kapeli Kristusovega vstajenja v Mavzoleju na katoliškem pokopališču. Blagoslova grobov bosta ob 9.00 na starem slovenskem pokopališču, po sv. maši pa na novem pokopališču. Spomine za naše rajne naročite že danes ali čimprej.

Nedelja, 10. 11., ZAHVALNA NEDELJA: Spremljajmo birmance in družine z molitvijo. Sv. maša je ob 9.30 dopoldne kot ponavadi.

Nedeljska srečanja v naši dvorani smo imeli v zimskem času kar pridno skoraj vsako nedeljo. Toda še vedno nas pesti znana težava, da nimamo pridnih rok za strežbo vsako nedeljo. Zato bomo zelo veseli, če bo še kdo prebral ta oglas, se odločil in se pridružil, da izpopolnimo seznam. Vsi se imamo radi lepo; kdor more, naj se potrudi za kaj več. Mlajši člani občestva oz. družine, vabljeni k sodelovanju, ne samo eno nedeljo v letu, ampak še kdaj.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu: v septembru na mali šmaren, 8. 9. (nedelja), ob 4.00 popoldne, od oktobra – prvič 13. 10. – do marca so mesečne sv. maše ob 5.00 popoldne. V novembru praznujemo žegnanje in zahvalno nedeljo 10. 11. Sv. maša bo prav tako ob 5.00 popoldne.

Za sv. mašo narodov še nismo dobili obvestila.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maša je vsako 3. nedeljo v mesecu. Od septembra do velike noči bodo sv. maše ob 6.00 zvečer: 15. 9., 20. 10., 24. 11., 15. 12. in na božič, 25. 12., vedno ob 6.00 zvečer. V novembru bo sv. maša eno nedeljo kasneje, 24. 11., ker grem v nedeljo, 17. 11. popoldne, na duhovne vaje. Vabljeni k udeležbi, zlasti zdaj, ko so dnevi že daljši in toplejši.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

V septembru romamo v Marian Valley – 2. soboto v mesecu, 14. 9., na praznik povišanja sv. Križa. Sv. maša bo ob 11.00 dopoldne, nato procesija, pete litanije Matere Božje in molitev pri naši kapelici Marije Pomagaj. Nato gremo na skupno kosilo.

Dogovoriti se moramo za naše naslednje Božje službe, tudi v novembru, ko se spominjamo naših rajnih, če bo mogoče. Mirko Cuderman prosi, da sporočite imena pokojnih rojakov, ki so živeli

v Kraljičini deželi, pa še niso vpisani na našem znamenju z nekdanje Planinke, ki stoji ob vznožju kapelice.
V avgustu nas je bilo pri sv. maši na Gold Coastu 12. Obiskali smo starejše rojake, ki so bili v bolnišnici ali živijo v domovih za starejše. Če veste še za koga, mi sporočite, in se dogovorimo za obiske in obhajilo, ko se bomo spet videli, sicer pa poskrbimo za obisk najbližjega duhovnika, da bodo lahko prejeli zakramente.

NAŠI POKOJNI

ELIZABETH (LIZZY) MEZNARIČ je umrla že lansko leto, 3. 8. 2023, v Royal Prince Alfred Hospitalu v Camperdownu, NSW. Rodila se je 13. 1. 1974 v Guildfordu, NSW, očetu Janezu in materi Mariji kot najmlajša od štirih otrok. Družina se je kasneje preselila v Oberon, otroci pa so se nato preselili v Wollongong, Berkeley in okolico. Elizabeth in njena družina so živeli v Daptu. Delala je kot uslužbenka v pisarni, pomagala tudi drugod kot prostovoljka, prodajala je vstopnice na konjskih dirkah. Bolehala je več let; imela je več operacij. Lizzy zapušča mamo Marijo, brata Robina in njegovo družino, brata Stevena, sestro Diano in njeno družino, ter sinova Dylana in Brodyja. K pogrebnemu obredu so se zbrali 18. 8. 2023 v Lakeside Memorial Parku. Nato je bila pokojnica upepeljena.

PAVEL PLATOVNJAK je umrl v bolnišnici Nepean v Penrithu v ponedeljek, 1. 7. 2024. Rodil se je 24. 12. 1941 v Laškem. Po poklicu je bil gradbeni izvajalec (contractor). Z ženo Greto, rojeno Viler, sta se poročila v Ljubljani. Leta 1968 sta prišla v Avstralijo. Pavel je še en naš rojak, ki je dejavno sodeloval v življenju slovenske skupnosti in tudi našega cerkvenega občestva pri Sv. Rafaelu, pomagal pri gradnji cerkve in dvorane ter raznih delih in ji ostal zvest do konca. Skoraj vsako nedeljo smo se videli v Merrylandsu, po sv. maši me je prišel pozdravit v pisarno, potem smo skupaj posedeli v dvorani. V bolezni je prejel zakramente. Pavle zapušča sina Darka, hčer Suzy, sina Johnyja, vnuke Bradleyja, Johna Dwyerja, Justine in Simone, v Sloveniji pa brata Francija in družino. Žena Greta je umrla lani. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v torek, 16. 7., v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Pavel in žena Greta počivata na pokopališču Kingswood pri Penrithu.

PETER BERGINC je umrl nepričakovano v četrtek, 18. 7. 2024 pozno zvečer, doma v Enfieldu. Rodil se je v Beljaku v Avstriji 25. 4. 1930, mladost je preživel v Bovcu. Po prihodu v Avstralijo je opravljal različna dela in bil kasneje do upokojitve nadzornik proizvodnje. Poročena sta bila s Cvetko Bukovec, ki je doma iz Starega trga ob Kolpi. Peter zapušča ženo Cvetko, hčer Kristino z možem Walterjem, vnuke Danila z ženo Kylie, Stephanie, Andrewa in pravnuka Luka, ter brata Viktorja in njegovo družino. Bil je dejaven član Kluba Triglav, dolga leta je stregel pijačo, bil je izredno prijazen mož, poln humorja. S Petrom in Cvetko smo se večkrat srečali na Klubu Triglav pri nedeljskih kosilih in ob raznih praznovanjih, in tudi v našem Merrylandsu. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v velikem številu v ponedeljek, 29. 7., v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu in ga nato pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

VALENTIN LUBEC je umrl v torek, 6. 8. 2024 zvečer, v bolnišnici v Liverpoolu. Rodil se je 29. 8. 1940 v Radvencih pri Negovi staršema Valentinu in Mariji. Oče je bil mlinar, doma so imeli kmetijo, mlin in oljarno na reki Ščavnici. Sin Valentin je obiskoval šolo v Negovi in pomagal pri delih. Komaj 14-leten je pobegnil čez Muro v Avstrijo, kjer so ga poslali v zbirno taborišče v Lipnico. Ko si je po petih letih dela v klavnici prislužil dovolj denarja, je zaprosil za bivanje v Avstraliji in se z letalom iz Münchna tja odpravil leta 1960. V Sydneyju je pomagal graditi predor za vodovod in ustanovil cementarno za gradnjo temeljev za hiše in druge zgradbe. Gradili so stanovanjske hiše in bloke po naročilih avstralske vlade. Dobiček je vlagal v izgradnjo lastnih hiš. Kupil je farmo s 130 hektarji, in še eno z 280 hektarji, redil je govedo, zgradil hiše za družine, ki so skrbele za živali. Valentin in žena Karin, doma iz Berlina, sta podarila življenje štirim otrokom. Z ženo sta se, žal, razšla. Z življenjsko sopotnico Marijo s Sladkega Vrha sta si ustvarila novo družinsko življenje. Skoraj vsako nedeljo smo se srečali pri nedeljski sv. maši v Merrylandsu in potem v naši dvorani. Valentin se je rad oglasil v župnijski pisarni, daroval za maše in razne namene in prijetno smo poklepetali. Zelo je bil povezan tudi s krajevno župnijo Our Lady of Victory v Horsley Parku. Zadnja leta je bolehal, toda ostal veder do konca. Po nesrečnih padcih doma in potem še v bolnišnici se mu je ura zemeljskega življenja iztekla. Valentin zapušča partnerico Marijo, sina Petra, hčeri Renato in Moniko, 12 vnukov in pravnuke. Hči Silvija je že pokojna. K pogrebni sv. maši smo se zbrali v župnijski cerkvi Matere Božje – Our Lady of the Victory v Horsley Parku v torek, 20. 8. 2024. Sv. mašo in pogreb je vodil poljski kaplan p. Marek Okarma. Zbralo se je lepo število slovenskih rojakov. P. Darko sem somaševal in pridigal. Valentin počiva v grobnici na pokopališču Pinegrove.

DANIJELA – DANA SELES je umrla v domu Bupa Bankstown Nursing Home v Yagooni, NSW, v petek, 9. 8. 2024 zvečer. Rodila se je 27. 11. 1936 na Premu staršema Antonu in Jožefi. V Avstralijo je prišla leta 1962. Po poklicu je bila procesna delavka. Danijela je bila samska. Zapušča svakinjo Ano, nečaka Martina in njegovo družino, v Sloveniji pa brata Antona in sestro Slavo z družinama. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v petek, 23. 8. 2024, in jo pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Obisk patra Darka v nedeljo, 4. avgusta 2024, je malo poživil tukajšnjo slovensko skupnost. V mali dvorani Rotary kluba v Ashmooru smo se zbrali pri slovenski sveti maši. Patra sem sprejel na brisbanskem letališču. Na več kot 1000 km dolgi poti do nas mora pater Darko vključiti več postaj – od doma v Sydneyju do novo zgrajene avtoceste, parkirišča in letališča, in je tudi za njim naporna pot. Zato smo veseli vsakega, kadar se srečamo po dolgih prevoženih kilometrih, ki jih naredimo iz različnih koncev. Tokratna udeležba je bila zelo skromna. Več rojakov ne vozi več na dolge razdalje, nekateri so že v domu ostarelih. Pri mašnem berilu smo slišali o godrnjanju Izraelcev in o kruhu, ki jim ga je Bog poslal po Mojzesu, da so se nasitili. V evangeliju nam Jezus razloži: *Ne delajte za jed ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno Življenje.* Jezus je še dodal: *Jaz sem Kruh Življenja.* Po sveti maši smo se zbrali v bližnjem lokalu, kjer smo pogrešali rojake, ki se niso mogli udeležiti srečanja. Zato smo se zmenili, da gremo po kosilu obiskat bližnje rojake. Na Gold Coastu je od nekdanje močne slovenske skupnosti ostala le še aktivna triperesna deteljica, Miriam, Vlasta in Marička, kot mi jo je predstavila slednja. Ponudile so se za vodičke po obširnem cestnem omrežju Zlate obale. Po domovih smo obiskali: Karla Zupančiča, Karla Knapa, Janija in Marico Pal; ter Franca Saulija, ki skupaj s sinom Johnom živi doma. Pater Darko jim je podelil obhajilo. S tem smo zaključili prijetna in družabna srečanja na Zlati Obali oziroma Gold Coastu. Naslednji dan sva se s patrom podala na daljšo pot v Maroochydore k Mirki Zavnik, ki je bila tudi vesela srečanja. V torek, 7. avgusta, se je pater Darko pridružil naši molitveni skupini *Our Ladys Prayer Group* na domu v D'aguilarju, kjer je za nas daroval sveto mašo po naših namenih. Že isti večer, v torek, sva se poslovila na brisbanskem letališču, ker je pater že letel nazaj v Merrylands.

Jani in Marica Pal

Karel Knap

Naslednje slovensko srečanje bo v Marijini dolini v soboto, 14. septembra 2024 ob 11. uri, ob praznovanju 15-letnice blagoslovitve naše slovenske kapelice Marije Pomagaj. Naslov: *2541 Beechmont Rd, Witheren, Via Canungra, Qld 4275.* Po maši bo procesija do kapelice Marije Pomagaj ob molitvi rožnega venca in petju.

Mirko in Mirka

Naj dodam še podatke pokojne **PAVLE PREGELJ**, ki je umrla 14. avgusta 2024 v Brisbanu. Pavla se je rodila 13. maja 1930 v vasici Javornik pod Črnim Vrhom v družini z desetimi otroki. Še v domovini je spoznala bodočega moža Silva Preglja, za katerim je leta 1956 prišla v Avstralijo, kjer je bil zaposlen na državnem cestnem gradbišču kot voznik buldožerja (Main Roads Dep). Prva leta sta živela v bivalni prikolici, ko so se rodili otroci – Marko, Toni in Irena – pa sta se preselila v Winton. Leto 1976 se je družina preselila v brisbansko okrožje New Farm, kjer so kupili hišo. Tam so redno obiskovali župnijsko cerkev Svetega Duha.

Pavla in Silvo sta bila aktivna člana slovenske skupnosti Planinka. Pavla je bila pogosto v društveni kuhinji, saj je slovela kot dobra kuharica. Rada je balinala na društvenem balinišču in se veselila v slovenski družbi. Silvo je umrl 25. 8. 1990; v njegov grob na pokopališču Mt Gravatt smo 34 let kasneje, 22. avgusta 2024, položili tudi Pavlo Pregelj. V Mt Gravatt Chapelu je poslovilni pogrebni obred za Pavlo vodil lokalni duhovnik iz župnije Holy Spirit Antonio Diaz Lamus.

Pavla zapušča sinova Marka in Tonija, hčerko Ireno, ki mi je posredovala podatke, vnukinji Jade in Peto Ann, vnuke Aydena, Coreyja in Deana, ter pravnuke Noaha, Hunterja, Liama, Lincolna in Charlieja. Irena je še dodala, da v Sloveniji za pokojno Pavlo žaluje tudi njen bratranec, duhovnik Niko Rupnik.

Naj Nebeški Oče pokojni Pavli poplača za vse dobro, kar je storila za slovensko skupnost v Brisbanu.

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM
47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007
P. David (mobilni tel.): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;
E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Upamo, da se zima počasi poslavlja in nas bo kmalu razveselila pomlad. Novo in mlado življenje, ki bo napolnilo naravo, bo tudi nas naredilo mlajše, vesele in pogumnejše.

V slovenski skupnosti se dogodki odvijajo po ustaljenih tirnicah, čeprav je vedno kaj novega. Vedno, ko pridemo skupaj, ali v slovenski cerkvi ali v klubski dvorani slovenskega kluba, so to nova srečanja, novi pogovori, nova spoznanja. Tisti, ki prihajamo v slovensko cerkev, imamo priložnost za dvojno srečanje: najprej v cerkvi pri skupni maši in potem v dvoranci. Na zadnjo (ali zadnji dve nedelji) se **zberemo ob kavi ali čaju in pecivu**, na prvo nedeljo v mesecu pa imamo **skupno kosilo**. **Zahvala gre vsem, ki dogajanja v dvoranci organizirajo, in vsem tistim gospem, ki doma pripravijo peciva in jih potem v dvoranci servirajo. Bog Vam povrni!**

V času od zadnjega pisanja smo praznovali **praznik Marijinega vnebovzetja**, ki ga še posebej Slovenci slovesno obhajamo. Med Avstralci ta praznik ni kaj posebnega, mi pa vsako leto **obnavljamo posvetitev slovenskega naroda Mariji**, ki kot Kraljica Slovencev kraljuje na Brezjah. Ker sredi meseca nismo bili skupaj, smo posvetitev obnovili že na prvo avgustovsko nedeljo.

Najprej skupaj v cerkvi ...

Prvo nedeljo v septembru v Avstraliji praznujemo **očetovski dan**. Naših očetov, živih in pokojnih, smo se spomnili pri maši. Nada Čargo, ki pripravlja oltarne šopke, je pod šopkom napisala, da danes počastimo *»fathers, grandfathers, great-grandfathers, fathers-in-law, step-fathers, godfathers, adoptive fathers, deceased fathers«*. Po maši smo jih počastili še v dvoranci, kjer smo imeli skupno kosilo, ki se ga je udeležilo več ljudi kot ponavadi.

V naslednjih mesecih bomo obeležili kar nekaj pomembnih dnevov, praznikov in vsebin. **Osmega septembra je praznik Marijinega rojstva** ali mali šmaren oz. mala maša. To je tudi 81. obletnica kapitulacije fašistične in Mussolinijeve Italije, kar je pomenilo vsaj malo svetlejšo prihodnost za primorske Slovence, ki so se v polnosti združili z matično domovino 15. septembra 1947. Na lepšo svobodo pa so morali tudi oni počakati do padca komunizma leta 1990. **Marija, hvala ti, da si strla sovražnika slovenskega naroda!**

V tem času je tudi nekaj praznikov, ki so pomembni za nas, frančiškane oz. sinove sv. Frančiška Asiškega: **14. septembra je praznik povišanja Svetega Križa**. Skrivnosti križa je posvečena naša Slovenska frančiškanska provinca s sedežem v Ljubljani, kateri pripadamo tudi trije slovenski frančiškani v Avstraliji.

Le tri dni pozneje je naš **praznik vtisnjenja ran sv. Frančišku Asiškemu**. Letos mineva natančno 800 let odkar je sv. Frančišek na gori La Verni prejel znamenja Kristusovega trpljenja, rane na rokah, nogah in na prsni strani. Navzočnost in pristnost teh ran je izpričal tudi rimski papež.

Četrtega oktobra je praznik sv. Frančiška Asiškega, ki ga bomo slovesno praznovali dva dni pozneje, 6. oktobra, na Frančiškovo nedeljo. Ker je to prva nedelja v mesecu oktobru, ki je mesec molitve rožnega venca, je to tudi **rožnovenska nedelja**. Oktober nas vabi k molitvi rožnega venca, tako zasebno,

... in nato v dvoranci.

Oltarni šopek Nade Čargo

kot v cerkvi, kjer ga molimo v nedeljo pred mašo. Lepo vabljeni!

V Cerkvi v Avstraliji bomo 29. septembra praznovali nedeljo migrantov in beguncev. V Avstraliji ima ta dan poseben pomen, saj smo vsi njeni prebivalci – razen aboriginov – priseljenci ali potomci priseljencev. Geslo letošnjega dneva je: **Bog hodi s svojim ljudstvom**. Posebna sveta maša bo v **adelaidski stolnici to nedeljo ob 2:30 popoldne**.

Tretja nedelja v oktobru je po vsem svetu **misijonska nedelja**. Spomnili se bomo naših misijonarjev, ki v misijonskih deželah s svojimi dobri deli in z besedo oznanjajo Kristusa, ki je ljubezen. Tudi naši darovi te nedelje bodo namenjeni našim slovenskim misijonarjem, ki največ delujejo po različnih deželah Afrike.

In že bo tukaj november, ki je zaradi **praznika vseh svetih** in **dneva spomina na vse verne rajne** obarvan s spominom in molitvijo za naše pokojne. Oba dneva bomo imeli v naši cerkvi sveto mašo: prvega novembra v čast in zahvalo vsem tistim, ki že uživajo večno srečo v nebesih, naslednji dan pa za tiste, ki morda še potrebujejo naše molitvene pomoči.

MAŠE V NAŠI CERKVI:

22. septembra (25. nedelja med letom), **29. septembra** (26. nedelja med letom – nedelja migrantov in beguncev), **6. oktobra** (Frančiškova in rožnovenska nedelja), **27. oktobra** (30. nedelja med letom), **1. novembra** (vsi sveti), **2. novembra** (spomin vseh vernih rajnih), **3. novembra** (31. nedelja med letom in zahvalna nedelja), **24. novembra** (nedelja Kristusa Kralja).

Maše so vedno ob 10. uri dopoldne.

POKOJNA:

MARIA KOČI, roj. TATAI, se je rodila 29. novembra 1935 v vasi Fertőrákos na Madžarskem, tik ob avstrijski meji. Leta 1958 se je poročila s Siegfriedom Kočijem. Nekaj let sta delala v Nemčiji, leta 1960 pa sta prišla v Avstralijo. Delala sta v Leigh Creeku in Adelaidi, hišo pa sta si postavila na majhni farmi v Longwoodu v adelaidskih hribih. Leta 1989 je mož umrl za srčnim infarktom in Marija je na farmi ostala sama. Veliko je potovala in se družila s prijatelji. Večkrat na teden je obiskovala svete maše v stolnici ali pa slovenske in hrvaške. Tako je bila povezana tudi z našo skupnostjo in z našo cerkvijo, kamor je občasno prihajala in prosila, da smo po njenem namenu darovali svete maše. Zanjo sta skrbeli predvsem Rozika Šnofl in hčerka Frances, saj svojih otrok Marija ni imela. Poskrbeli sta, da sem Marijo obiskal v bolnišnici in ji podelil zakramente. Nekaj tednov pozneje, 16. julija 2024, je zatisnila oči v domu za starejše Warrina Crescent v kraju Ingle Farm in se preselila v večnost.

Od nje smo se poslovili 26. julija 2024 v vežici pogrebnega zavoda v Ridgehavenu, nakar so jo odpeljali na upepelitev. Naj počiva v miru!

POLOVINKE

Katarina Mahnič

V imenu preprostosti (27)

Jutra so prijetno zahladila; še malo, pa bo poletna vročina samo še spomin. In potem jo bomo, ker človek pač nikoli ni zadovoljen, seveda pogrešali. Prav gotovo pa je ne bodo pogrešali psi, ki jim je prav pošteno grenila življenje. V Novem mestu sem danes zjutraj pripela na vrvici našega Dinga in sosedovega Gizma, in čeprav sta oba že precej stara kužka, jima je jutranja svežina vdihnila novo energijo. Skozi gozdič Portoval smo jo živahno mahali ob Krki. Tako lepo ju je bilo gledati, kako popolnoma v trenutku živita, kako za njiju tisti hip ne obstaja nič drugega kot vohljanje, raziskovanje, prisluškovanje, oprezanje. Popolnoma srečna in zadovoljna sta to njuno navdušenje prenesla tudi name. Takšne čudeže znajo delati živali, zato ni čudno, da so terapije s psi, konji in drugimi živalmi vedno bolj priljubljene – v vrtcih, šolah, zavodih za otroke s posebnimi potrebami, bolnišnicah, domovih za ostarele. Pred leti sva z Dingom opravila tečaj za pasjega terapevta pri društvu Ambasadorji nasmeha, najstarejšem društvu za terapijo z živalmi pri nas. Sicer sva terapevtsko delo kmalu opustila – malo zato, ker sem bila sama v tistem času preveč obremenjena s skrbjo za starše, malo pa, ker je bil Dingo za potrpežljivo delo z ljudmi preveč živahen in je z razigranim lajanjem včasih prestrašil kakšnega otroka ali starčka. Sva pa le prav otipljivo začutila spokoj in srečo, ki sta se razlila po prostoru, ko je vanj vstopil pes. Dogajali so se prav biblijski čudeži (malo se hecam), ko je kakšna stara gospa pozabila, da ima bergle, in je psičku kar brez njih nesla priboljšek; ko se je dementni starec z razjasnjenim pogledom spomnil Reksa, kužka, ki ga je imel v otroštvu; ko je otrok s cerebralno paralizo, večino časa popolnoma neodziven, grulil od veselja ob trepljanju kosmate pasje glave; ko je deklica, ki se ji je strašno zatikalo pri branju, gladko prebrala zgodbo, ker jo je poslušal pes. Spomnim se, kako sem v Melbournu, kjer sem kot *school crossing supervisor* ali po domače *lollipop lady* stala na velikem križišču Kew Junction, opazovala treniranje psov za vodnike slepih. Zanimivo se mi je zdelo, kako je žival takoj, ko so ji nataknili delovno vprego (*harness*), vedela, da je zdaj v »službi«. Nič več

Gizmo in Dingo

je ni zanimala okolica, ljudje in drugi psi. Osredotočena je bila samo na to, da bo osebo, ki ji je zaupana, varno pripeljala na cilj. Seveda takšne šole ne opravi kar vsak pes in pot do izurjenega pasjega pomočnika je dolga, ampak to je še ena potrditev več, da bi se morali zamisliti, kakšno krivico delamo živalim, kako jih podcenjujemo. Da tudi živali spadajo v Božje kraljestvo je še predobro vedel moj najljubši svetnik Frančišek Asiški, zavetnik živali, katerega god bomo kmalu praznovali. Všeč mi je, da se je moj sin Jon rodil ravno 4. oktobra, na Frančiškov dan. Pred kratkim sem bila po dolgih letih spet v njegovem Assisiju, ki leži v Umbriji, prelepi italijanski pokrajini. Strah me je bilo, da se je kaj spremenilo, da je to čudovito, poduhovljeno mesto preplavil turizem in ga je uničil »biznis«, pa je vse, kot je bilo nekoč. Frančiškov preprosti duh je tukaj še vedno živ.

Na veliki šmaren, ko je bilo še pošteno vroče, sva bila z Branetom povabljena na nevsakdanje praznovanje v Ajdovec na Dolenjskem. Nevsakdanje zato, ker takšne obletnice, 60-letnice poroke, biserne poroke, ne doživi prav veliko ljudi. Doživela sta jo tudi moja starša, precej stara sta že bila takrat, vsaj atek. Bolj mi je ostala v spominu njuna petdesetletnica, že daljnega leta 2006. Ko sem na praznični dan prišla k njima, je atek sedel v fotelju, pred njim pa je bila na mizi velika keramična skulptura dveh prepletenih labodov. »Oh, kako je krasna!« sem vzkliknila. Takoj sem ugotovila, da mu jo je, pravzaprav obema slavljencema, naredila mamica, ki je iz gline oblikovala res izjemne stvari. »Mihela mi jo je poklonila,« je rekel z malo jeznim tonom, ki ga nisem takoj razumela. »Kako lepo! Kaj pa si ti poklonil njej?« sem rekla. »Nič,« je stisnil skozi zobe. V tem grmu je torej tičal zajec. Mamica ga je presenetila, on pa ni imel nobenega presenečenja zanjo. Jezen je bil nase, ne nanjo. Za njegovim hrbtom mi je odmahovala, češ, pusti ga no, saj se že tako dovolj matra. No, potem smo ju pa ta mladi peljali na izlet na Primorsko, pripešačila sta vse do Otliškega okna in res smo se imeli lepo.

Keramična laboda

Te dragocene spomine sem mlela v glavi, ko smo pred cerkvijo v Dolnjem Ajdovcu čakali na »mladoporočenca« Ano in Viktorja Berleca, starša zdaj melbournskega patra Simona Petra. Prišla sta pražnje »ogvantana«, mama z vijoličnim šopkom, oče z vijolično orhidejo v gumbnici. Čedna, da je kaj. V objem smo si padli tudi z »Avstralci« – Bogovičevima Olgo in Tonetom ter Markičevima Anico in Lojzetom. Skupaj s sorodniki in sosedi smo bili kar pisana druščina. Ne vem, kako bi sama prenesla, če bi mi sin – duhovnik ob takšni priložnosti pripravil svečani obred, kajti že tako sem težko zadrževala solze. Pesmi, ki ju je pripravil za mamo in

Biserna poroka Viktorja in Ane Berlec

očeta, sta se v slovenskem prevodu razlikovali, ena je bila za dekleta, druga za fante, obe pa je Simon Peter zapel na melodijo Que sera sera. *To, kar jutri bo, zavito je vse v temo, nobeden ne ve zato, kaj zgodilo se bo*, je bil mamin refren, očetov pa: *Que sera sera, karkoli že bo, naj bo, prešvercati se ne da, que sera sera.* Preprosti besedili, bi rekli, ampak mene sta tam in ob takšni priložnosti prav pretresli. Ker je pravzaprav bistvo vsega prav to dvoje: da ne vemo, kaj bo prinesla prihodnost, in da se ne da poceni priti skozi življenje. Dva, ki sta skupaj že šestdeset let, to gotovo prav dobro vesta – življenje je polno tako lepih kot grdih stvari, ljudje smo tako dobri kot slabi, zdravje in bolezen si podajata roko; treba je potrpeti, se razumeti, spoštovati, si odpuščati in imeti rad, pa gre in bo še naprej šlo. In seveda ne pozabiti na humor. Nekaj takega je svojima staršema na poseben način povedal Simon Peter. Sem razmišljala, potem na praznovanju v Domu Frata, ob dveh velikanskih tortah s 60-ko, ki sta jih razrezala skupaj s sestro Ano, kako zelo sta se potrudila za svoje starše. Kar milo se mi je storilo, da mojih ni več, in jima nikoli več ne bom mogla pripraviti kakšnega podobnega presenečenja. Šele ob takšnih dogodkih se zaveš, kako je pravzaprav vse minljivo, kako minljivi so tudi ljudje, ki ti gredo kljub medsebojni ljubezni velikokrat na živce, ker so ti preveč domači. In ti zato prevečkrat povedo, kar si ne želiš slišati. Ko pa jih enkrat ni več, je kot bi izgubil kompas ali bi iz letala izskočil pilot. Vsaj nekaj časa se počutiš tako. Zato je, kot pater Simon Peter večkrat poudari v Mislih,

Skulptura mornarja v Baški, otok Krk

prav praznovati. Ker je človek bitje, ki praznuje. In tole biserno praznovanje je razveselilo vse povabljene, ne samo Ane in Viktorja.

Poletje je torej v zadnjih zdihljajih. Moji reki, Kolpa in Krka, se počasi poslavljata, čeprav sta tistim, ki jih res poznamo, na voljo še dolgo v jesen, če jih ne bo predčasno shladilo kakšno dolgotrajno deževje. Štorklje so odletele. Lastovke bodo ravnokar. Pred nekaj dnevi sva se vrnila z otoka Krka, iz najine Baške. V kampu Bunculuka, kjer taboriva, v toaletnih prostorih gnezdijo lastovke. Sediš na stranišču ali si umivaš zobe in opazuješ, kako krmijo svoje mladiče. Nikoli se jih ne naveličam gledati. Kamp, ki je stisnjen med morje in kamnite hribe, ostaja isti že leta. Malce so ga sicer »opedenali« in podražili, a duh ostaja. Spominja me na Assisi – zdi se, kot bi tudi tukaj nekoč davno bival Frančišek. Ki je ljubil preprosto življenje pod milim nebom in se umikal molit v samoto planin.

Baška na Krku, kamp Bunculuka

V spomin Dragi Gelt

Draga Gelt OAM, rojena 12. januarja 1948, prihaja iz Dobrove pri Ljubljani.

Marcus Garvey je zapisal: »Ljudje, ki ne poznajo svoje preteklosti, izvora in kulture, so kot drevo brez korenin.«

Ta navdihujoči citat resnično odraža Dragina neverjetna dela in dosežke. Poznala sem jo 55 let in bila živa priča njeni neverjetni naklonjenosti in ljubezni do slovenskega naroda.

V teh dolgih letih mi je bilo v veliko veselje in čast delati z njo kot sodelavko in prijateljico. Ves čas sem bila priča njenemu neutrudnemu delu, nabitim z živahno energijo in velikim ponosom na slovenske korenine in dediščino.

Draga se je vključevala v kulturno delo, skrbno načrtovala in prirejala koncerte pri Slovenskem društvu Melbourne. Naj bo to za očetovski ali materinski dan, slavnostne dogodke, kot so 30-, 35-, 40-, 45-, 50-, 55- in 60-letnica slovenskega društva in drugo.

Draga je poučevala tudi slovenski jezik na gimnaziji. Ustanovila je slovensko folklorno skupino, slovensko šolo (SDM, Melbourne) ter vodila in sodelovala pri dramski skupini v Verskem in kulturnem središču Kew v Melbournu.

Izvedbe slovenskih dramskih del in koncertov so omogočile ohranjanje kulturnega izročila, jezika in dediščine, kar so v polnosti izkusili tako nastopajoči kot občinstvo. Za Slovence so bili ti nastopi spomin na domovino.

Draga je vedno imela projekte v nastajanju, in vedno je marljivo delala in ustvarjala, da bi jih uresničila. Pisala je raznovrstne knjige v slovenskem jeziku – prozo, poezijo, kratke, otroške in pustolovske zgodbe, geološke knjige in takšne o slovenski zgodovini ...

Izpeljala je toliko izjemnih podvigov in bila hkrati polno zaposlena na univerzi Monash kot kartografinja in grafična oblikovalka, ki se pri svojem delu odlikuje z natančnostjo in odličnostjo.

Potem so bile tu še umetniške razstave različnih umetnikov. Tudi Draga sama je veliko slikala. Ustvarjala je tihožitja in pokrajine v olju, akvarelu, oglju, svinčniku in pastelu. Ilustrirala je nekaj svojih knjig.

S številnimi izjemnimi deli in prispevki je Draga ohranila slovensko kulturo in dediščino v naši slovenski skupnosti v Avstraliji.

Draga, you were a great inspirational colleague and friend.

A wonderful mother, mother in law, sister, grandmother and friend gone to God to rest.

My heartfelt condolences to Frances, Eric and their families.

'A great soul serves everyone all the time.

A great soul never dies.

It brings us together again and again '

Magda Pišotek

Draga Gelt

12. 1. 1948–29. 6. 2024

Predstavljaj si

?
??
???
Pred-
stavljaj si,
da smo samo
oči ... Mamljiva
globina, očarljive
kaplje neskončnosti,
sijoča odkritost, zapelji-
vost vabljivosti. Bi ujeli utrip
zvezdnega neba in živahen,
radovedni val v pesku, obsijanem
z mesečino; ali čutili žametni poklon
praproti v razkošju rose? Bi hodili
bosi po travi, izrekli zahvalo, vdihovali
vonj brsteče pomladi, ujeli odmev želja?
Predstavljaj si, da smo samo oči ... Bi lahko Mozart
molil, Domingo povzdigoval Verdijevo veličastje?
Bi Madame Curie odkrila rentgen, Monet poljubil
zarjo na reki Seini in labod Margot Fonteyn živel en
dan? Bi se Hamlet spraševal, Darwin vzvršČeval metulje,
Tesla ukrotil slapove? Bi se Jung dotaknil sence duše? In
Barnard presadil utrujeno srce? Predstavljaj si, da smo samo
oči ... Neizgovorjene besed nad pečinami, šepetano upanje v
mesečini. Bi pesek polzel med prsti? Bi se sončni žarek ujel
med koralami? Predstavljaj si, da smo samo oči ... Bi čutili
utrip zaupanja, dušeč oklep obupa, dih bližine, dotik
las, drhteče, lačne ustnice? Bi lahko nudili nežnost,
plesali v harmoniji topline? Bi slišali petje ptic? Ali
čutili klic miru in tišine? Obrisali solzo? Pred-
stavljaj si, da smo samo oči ... Bi čutili
moč upanja, ples snežink, kapljo dežja,
ki se ziblje v cvetu - čarobno moč
dotika, hrepenenje plamena?
Predstavljaj si ...

© Draga Gelt

Spomin na Dragin bogati dar slovenski skupnosti v Avstraliji

Z Drago sva se spoznali pred več kot petdesetimi leti preko Slovenskega društva Melbourne. Ves čas sva zelo veliko sodelovali pri razstavah, koncertih, pomembnih obletnicah in drugih prireditvah SDM. Sodelovali sva pri Slovenskem narodnem svetu, ter drugod – pri kulturnem ustvarjanju ter številnih dramskih igrah. Veliko sva se družili tudi izven delovanja v slovenski skupnosti.

Draga je v Sloveniji končala učiteljišče. Ker ni želela vstopiti v komunistično partijo, po končanem študiju v takratni Jugoslaviji ni dobila službe. Pot jo je zato leta 1968 pripeljala v Avstralijo. Kakšna izguba za Slovenijo!

Tukaj se je vživela v slovensko skupnost, kjer je bila prvovrstna ustvarjalka; vsem stvarem se je posvečala z dušo in telesom. Bila je učiteljica slovenščine, voditeljica slovenskih folklornih plesov in igralske skupine, pisateljica, pesnica, avtorica številnih knjig, uživala je v slikanju. Bila je ljubiteljica narave, živali in cvetja. Bila je organizatorka številnih razstav, koncertov ... Še in še bi lahko naštevala. Leta 2008 se je, stara 60 let, podala na Mt Everest. Dobila je več priznanj, med pomembnejšimi naj omenim le Order of Australia Medal – OAM za njeno neutrudno delo v slovenski skupnosti v Avstraliji leta 1996; in odlikovanje države Republike Slovenije leta 2022.

Vedno sem občudovala njeno zagnanost, energijo in ljubezen do vsega, kar je povezano s slovenstvom. Njeni talent, predanost in močna volja so bili neprecenljiv dar slovenski skupnosti v Melbournu. Bila je gonilna sila in glavna organizatorka številnih prvovrstnih prireditev in dogodkov. Vedno je žela velike uspehe in pohvale, kljub številnim težavam zaradi omejenih finančnih sredstev ali števila nastopajočih ter pomanjkanja splošne podpore pri ustvarjanju. Vedno je znala improvizirati, nikoli ni klonila ali obupala. Uspeli so ji izjemni

podvigi, tudi če je bila njena kreativna zamisel marsikdaj videti neizvedljiva.

Izstopajoč je koncert v Malvern Town Hallu leta 1992 v času obiska takratnega obrambnega ministra gospoda Janeza Janše z naslovom *Podarjeno tebi, samostojna republika Slovenija*. Ta koncert (pa tudi številne druge) je Draga izpeljala tako kakovostno in profesionalno, da je Janša dejal, da še v Sloveniji niso zmožni prirediti kaj takega.

Dragino življenje ni bilo ravno posuto s cvetjem. Doživljala je vesele, žalostne in težke trenutke, bila pa je zelo pozorna do sveta okrog sebe. Bila je natančna in darežljiva. Čutila je s srcem; prav zaradi tega se je velikokrat počutila ranjeno in prizadeto.

Draga, hvala ti za vse tvoje darove in prijateljstvo. Sožalje družini.

Počivaj v miru.

Anica Markič

SLOVENSKA ČEBELICA MELBOURNE/ THE SLOVENIAN BUZZ MELBOURNE

V nedeljo, 7. aprila 2024, ob sedmi uri zjutraj se je na valovih postaje radia 3ZZZ v Melbournu po več letih spet zaslišala slovenska beseda. Na frekvenci 92.3 FM je zabrenčala *Slovenska čebelica Melbourne/The Slovenian Buzz Melbourne* pod vodstvom Lentija Lenka in Anamarije Butinar. V ta namen se je vzpostavil tudi poseben radijski odbor, ki je imel svojo prvo ustanovno skupščino 28. aprila 2024 v slovenskem verskem središču v Kewju. Poleg obeh voditeljev je funkcijo koordinatorja prevzel Adrian Butinar, namestnica koordinatorja je postala Frances Urbas – Johnson, vlogo tajnice je prevzela Katarina Vrisk, blagajnik bo Simon Grilj, za upravljanje družbenih omrežij pa je odgovorna Rachel Lenko.

Sveža, neodvisna in povsem lokalna oddaja temelji na ideji sproščenega klepeta ob jutranji kavi ali tako imenovanega »breakfast showa«, velika večina programa pa poteka v slovenskem jeziku. Radijska voditelja v oddaji komentirata omembe vredne aktualne dogodke v Avstraliji, Sloveniji in tudi drugod po svetu, napovedujeta prihajajoče dogodke v slovenski skupnosti v Viktoriji, razpravljata o družbeno-kulturnih razlikah med Avstralijo in Slovenijo, kakor jih vidi sveže pečeni prišlek, pogovarjata se z različnimi in zanimivimi gosti, vsako oddajo pa spremljajo obilica humorja ali »banterja«, ki pristaja takemu formatu oddaje, nepričakovani zvočni efekti in pestra paleta slovenske glasbe, ki posamezne vsebinske segmente lepo poveže v smiselno celoto. Po radijskih valovih pa krepimo tudi vezi s Slovenci prek meja zvezne države Viktorije, saj voditelja vsebino občasno izmenjujeta z rojaki v Sydneyju, in sicer z oddajo *Glas avstralskih Slovencev Sydney/Voice of Slovenian Australians Sydney (VOSA)*, katere urednica je Tania Smrdel, predsednik odbora pa Walter Šuber.

Vse to in še več na frekvenci 92.3 FM vsako nedeljo ob sedmih zjutraj, oddajam pa lahko kadarkoli prisluhnete tudi na uradni spletni strani radia 3ZZZ ali prek katerekoli od naslednjih radijskih aplikacij: Community Radio Plus, TuneIn Radio ali iHeart Radio. Vse dosedanje oddaje so zbrane na spletni strani radia 3ZZZ: www.3zzz.com.au/shows/slovenian, do njih pa lahko dostopate še bolj preprosto, in sicer, da v svoj priljubljeni spletni brskalnik vtipkate »3zzz slovenian«.

Spremljajte nas tudi na naši Facebookovi strani »The Slovenian Buzz Melbourne/Oddaja Slovenska čebelica Melbourne« s klikom na povezavo: https://www.facebook.com/profile.php?id=61557691956013-/. Kontaktirate nas lahko tudi prek elektronskega naslova slovenianbuzzradio@gmail.com, še posebej pa ste povabljeni, da nam posredujete čestitke ob rojstnih dnevih ali drugih veselih dogodkih ter zaupate svoje glasbene želje.

Naj ob tem povemo še, da smo vedno veseli vseh novo pridruženih članov v podporo naši slovenski radijski uri na postaji 3ZZZ – letna članarina znaša 16, za upokojence pa le 11 avstralskih dolarjev.

Lenti Lenko in Anamarija Butinar

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

SREČANJE TREH GENERACIJ

Prišel je čas, ko se je vodstvo naših organizacij vsaj deloma spremenilo. Število članov prve generacije, ki je zgradila naše klube, cerkve in druge objekte, se je zmanjšalo, in na njihovo mesto sta stopili druga ali celo tretja generacija mladih avstralskih Slovencev. Ko so pred mnogimi leti mladi Slovenci prispeli v Avstralijo, so se v veliki meri potrudili, da so našli prijatelje istega ali vsaj podobnega rodu.

Za slovenske fante, ki so prišli v Avstralijo za kruhom, so bila dragocena slovenska dekleta, saj so jim predstavljala košček domovine. Tako so nastajale nove slovenske družine. Njihovi otroci so obiskovali sobotno slovensko šolo, da bi se naučili materinega jezika in se seznanili z drugimi slovenskimi družinami.

Na koncu nam je le uspelo, da so bili mladi Slovenci pripravljeni prevzeti

Tretja generacija

pomembna mesta v naših organizacijah, čeprav moramo priznati, da imajo mladi izobraženi ljudje veliko več dela,

kot smo ga imeli mi v njihovi starosti. Tako smo uvedli srečanje treh generacij. Sredi leta se v Klubu Triglav Mounties zberejo mladi iz druge in celo tretje generacije, in to iz vseh organizacij, kar je bilo včasih nekaj nezaslišanega. Triglavska dvorana je bila polna do zadnjega kotička; veliko miz so zasedli stari starši, vnuki in pravnuki. »Alpski odmevi« so igrali lepe melodije in marsikatera babica se je zavrtela v polki z vnukom, ki ga je prav ona naučila plesati ta poskočni ples.

Proti koncu dneva so izžrebali nagrade (vlekli so listke za vstop imenovane »srečna vrata«) in nekateri smo imeli srečo pri žrebanju.

Navzoči so bili tudi člani slovenske radijske skupine Vosa, ki so posneli

pogovore z nekaterimi pomembnimi gosti, posnetke pa smo lahko poslušali naslednjo soboto na slovenskem radiu Vosa.

MOJ POGLED NA DRAMSKO SKUPINO

Odrske deske so me privlačile od otroških let. Že v osnovni šoli smo pripravljali *Pepelko* in druge pravljične zgodbice. Po prihodu v Avstralijo smo kmalu spoznali, da je med nami več talentiranih igralcev. Še posebej se je ta ljubezen razširila, ko je bila ob Verskem središču Sv. Rafaela zgrajena dvorana z odrom, primerna za gledališke predstave. Pod pokroviteljstvom

Ivan Koželj, Mihelca Šušteršič in Vilma Kobal

patra Valerijana in vodstvom organizatorja in režiserja Ivana Koželja se je igralska družina Merrylands vse uspešneje razvijala.

Najbolj priljubljene so kmalu postale kmečke burke ali komedije, kjer fantje tekmujejo, kateri je bogatejši, dekleta pa, katera je lepša ali katera bo dobila lepšega ali bogatejšega fanta. S številnimi takimi komedijami smo prepotovali velik del Avstralije ali vsaj večja mesta, kjer živijo slovenski priseljenci. Igralce so pogosto spremljali prijatelji in napolnili avtobus. Marsikateri konec tedna smo v avtobus zložili prtljago in kulise, vkrcali pa so se tudi gosti in šoferji, če je bilo treba potovati daleč. Zbrali smo se na cerkvenem dvorišču

in pričakali patra Valerijana, ki je pred vsakim odhodom prišel na avtobus in z nami zmolil molitev za srečno pot. Dekleta so v slovo poljubila dobrega patra na lice in že smo se podali na pot. Ko je prvič potoval z nami pater Metod, je prinesel s sabo film o življenju svetega Frančiška, ki smo si ga na poti v Melbourne z veseljem ogledali.
Vsepovsod smo bili sprejeti z velikim veseljem, najpogosteje v verskih središčih ali slovenskih klubih. Ponekod smo imeli celo dve predstavi. Običajno smo obisk končali v nedeljo popoldne in se napotili proti domu. Za vsako novo predstavo je bilo treba nekaj novih igralcev ali igralk, poleg tistih že dobro izkušenih. Novinka Zora Johnson je pokazala tako navdušenje, da sem morala zanjo največkrat dodati nov del komedije.

Jenny, Alfred in Martha

Večkrat so nas spremljali tudi naši patri, ki so se včasih izkazali kot odlični igralci. Pater Tomaž Menart kot ženin vdove Rošlinke, pater Filip Rupnik kot eden od treh vaških svetnikov in pater Darko Žnidaršič kot gorenjski kmet z ženo Tino, s katero v hribih paseta govedo.
Ko smo se v nedeljo ponoči vračali domov, nas je zgodaj zjutraj, okrog četrte ure, pričakal pater Valerijan z vročim čajem, kozarčkom žganja in nedeljskim pecivom. Oh, kar solze mi stopijo v oči, ko se mi zazdi, da bo stopil skozi vrata, toda dragega patra Valerijana ni več med nami.

SLOVO OD ZORE JOHNSON

Več kot dvajset let je minilo, odkar sva se v cerkveni dvorani srečali z Zoro Johnson v skupini navdušenih igralcev, od katerih je vsak pričakoval, da bo dobil vlogo v slovenski komediji, ki se bo odvijala na odru cerkvene dvorane v Merrylandsu. Zora je sedela ob strani in večinoma molčala. Jaz sem takrat dobila vlogo šepetalke, Zora pa eno od manjših vlog, v kateri se je dobro odrezala. Kmalu smo enkrat tedensko prihajali na vaje. Počasi smo odkrili, da Zora še vedno žaluje za edinim sinom, ki je umrl v prometni nesreči. Poskušali smo jo razvedriti z manjšimi nalogami in pogovori, in počasi nam je uspelo. Zora je rada sprejemala majhne in velike naloge, posebno rada je poskrbela za pospravljane posode v kuhinji, kjer smo pripravljali čaj in kavo za igralce.
Minilo je nekaj let in se zvrstilo več različnih, vse bolj zahtevnih dramskih del, dokler naš režiser in producent ni umrl na odru cerkvene dvorane. S tem se je naša dramska aktivnost več ali manj končala. Velika večina aktivnih žena, ki so sodelovale pri igrah in slovenskih organizacijah v NSW, pa se je posvetila arhivski organizaciji HASA NSW, ki je bila ustanovljena v kletnih prostorih cerkvene dvorane cerkve Sv. Rafaela s finančno podporo slovenskih organizacij, dobrohotnih posameznikov in Urada za Slovence po svetu.

Mihelca Šušteršič, Marija Grosman, Zora Johnson in Martha Magajna

Minilo je skoraj dvajset let, odkar smo začeli zbirati arhivsko gradivo slovenskih organizacij in tudi posameznih Slovencev. Zora se je s pridnim delom izkazala kot zlata vredna pomočnica pri zbiranju zgodovinskih dokumentov, fotografij … Na žalost je v tem času umrla tajnica HASE, Marija Grosman, kar je bil za HASO velik udarec. Takrat smo se z Arhivom Slovenije dogovorili, da jim bomo zbrano gradivo poslali v Slovenijo in naše delo se je začasno ustavilo. Vsaka od nas je imela dovolj dela v svoji matični organizaciji. Zora se je pridružila delovni skupini v kuhinji v Slovenskem društvu Sydney, kjer je bila več kot dobrodošla. Sicer pa ni bilo proslave ali večje prireditve, kjer se Zora ne bi pojavila na odru v narodni noši in recitirala kaj od priljubljene slovenske poezije.
Na žalost se je Zorino zdravje poslabšalo in pogosto je bilo treba poklicati rešilni avto, da jo je odpeljal v najbližjo bolnišnico. Večkrat je imela srečo, da se ji je zdravje izboljšalo in se je spet vrnila domov med prijatelje in sosede, vendar sčasoma ni več zmogla dela, ki ga je imela tako rada, in se je zapirala v svoje stanovanje. Zorino zadnje potovanje v bolnico se je začelo pretekli teden in stanje se ji je hitro slabšalo. Prijatelji, ki so jo obiskali, so le s težavo dobili kakšno besedo iz njenih ust. V soboto, 24. avgusta 2024, jo je Bog ob 8.uri poklical k sebi, na veliko žalost vseh njenih prijateljev.
Naj jo Bog sprejme v svoje kraljestvo, skupaj z njenim sinom Borutom, ki ga je tako zelo pogrešala. Naj počiva v miru!

ANDREW SUBER

Slovenian Cultural Community Achievement Award

Andrew Šuber is the son of Walter and Kristine and the youngest of three siblings.

Andrew graduated with a Bachelor of Commerce, Majoring in Accounting and Business Law at the University of Wollongong, soon after he also completed his Certified Practicing

Accounting qualification also known as CPA.
In 2017 Andrew started Bovec Group, which was named after the village in Slovenija where his grandfather grew up in. Andrew leads the Capital and Asset Management side of the company. Andrew is also a joint Managing Director of Endeavour Health Group & Endeavour Radiology.
Andrew interestingly works as a forensic accountant of the Financial Crimes Squad, State Crime Command of the NSW Police, specialising in cases on financial crimes, including complex fraud, money laundering, proceeds of crime, extortion, and unexplained wealth.
Andrew not only is a big supporter of the Slovenian community but is an advocate and promoter of progressing and ensuring its success in the future. He has been a well-known and recognised face in the community for many years, from the time he was a child, and understands the importance of having third-generation involvement in the community. Andrew is always willing to lend a hand with various Slovenian activities and functions, such as the 30th anniversary of Slovenian independence and various functions at St Raphael's church, Merrylands.
Andrew has played a critical role in re-establishing Slovenian Community Radio, now called Voice of Slovenian Australians Radio Sydney or VOSA Radio for short. He volunteered his time to contribute to the establishment of the new studio headquarters and used his financial knowledge to support the confirmation of ongoing funding. Andrew will be well recognised to those who listen as one of the founding VOSA radio presenters. He also assists the executive producer and production team with content development and input from pre- to post-production for every weekly show.
Prior to VOSA Radio, Andrew was part of the creation of the online presence for Voice of Slovenian Australians and has continued to organise events and gatherings for the community through the channel. As part of this community, he has taken on the responsibility to manage and lead the Triglav Social Club. Recently, Andrew was nominated to the advisory committee of Club Triglav Mounties, St John's Park. He plays a pivotal role in providing direction of the club including social events, programs and takes a lead on progressing funds applications that would benefit Triglav members and the wider Slovenian community.
In 2022, he was appointed to the Treasurer role at the Slovenian Australian Chamber of Commerce (SloAusCham). He draws on his education and expertise to support the SloAusCham build strong business ties with companies looking to grow and thrive in both Slovenian and Australia. He has an aptitude for networking and connecting with people, a skill the SloAusCham community greatly benefits from.
Andrew is a proud Slovenian and has a deep love for the motherland. He enjoys spending time with his grandparents, listening to their stories, already has his next trip to Slovenia booked this year, and is also finding the time to put together a family tree involving family members all over the world.

PRAZNOVANJE BISERNE POROKE VIKTORJA IN ANE BERLEC, staršev patra Simona Petra

Lojze, Anica, vnukinja Jemima

Bilo nam je v čast, da smo se udeležili praznovanja biserne poroke Viktorja in Ane Berlec, in tako spoznali starše patra Simona Petra ter se spet srečali z njegovo sestro Ano. Šmarni dan, 15. avgust 2024, je bil izjemno vroč in vlažen, tako da je mnogim od nas pobralo veliko energije, kaj šele ubogima slavljencema, ki sta bila oblečena v svatovska oblačila.

Za starše je neverjetno čustveno videti in slišati sina, kako daruje zahvalno sveto mašo v cerkvi Presvete Trojice v Ajdovcu. Zelo ganljivo tudi za vse prisotne. To ni dano vsakomur. Nadvse poseben in časten trenutek je bil za slavljenca mamo Ano in očeta Viktorja, ko jima je sin izpred oltarja zapel hvalnico ob tem visokem jubileju – 60 letnici skupnega življenja – in se jima zahvalil za pričevanje vztrajnosti v sreči in nesreči, v bolezni in zdravju …

Sledilo je kosilo in veselo druženje povabljenih v prijetnem in mirnem gostišču Dom Frata, ki se nahaja sredi gozda. Od sreče so žarele mamine oči, saj je imela ob sebi svojega sina, pa četudi le za kratek čas. S praznovanjem smo nadaljevali še na vikendu staršev – rojstni hiši mame Ane v Gornjem Ajdovcu. V veliko veselje nam je bilo tudi srečanje z avstralskima rojakoma Olgo in Tonetom Bogovičem, Olgino sestro Heleno ter s Katarino Mahnič in njenim partnerjem Branetom.

Družini Berlec iskrena hvala za povabilo. Štejemo si v veliko čast, da smo bili del tega praznovanja. Kljub veselju pa je bilo tudi žalostno slišati, kako neiz-

merno pogreša mama svojega sina patra Simona Petra, ki služi in daruje svoj čas naši skupnosti tako daleč od njenega objema.

Slavljencema Viktorju in Ani Berlec čestitke ob tako visokem jubileju skupnega življenja, ter obilo sreče, zdravja in blagoslova še naprej v naslednjem desetletju.

Bog vaju živi!

Lojze in Anica Markič
ter vnukinja Jemima

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Izpiti

Imam prijatelja, soseda, stara sta 77 in 78 let. Brata sta in vedno sta skupaj. Eden vozi avto, drugi gre po nakupih v trgovino. Enega je namreč strah voziti, drugega pa je strah ljudi. Z javnim prevozom ne moreta potovati, ker je na njem preveč ljudi. Rada bi se šla kopat v vroči bazen, pa so tam ljudje. Ker se poznamo že dolga leta, mi je njun strah smešen in velikokrat se smejimo na ta račun. Rožni venec molita doma, ker se bojita ljudi v cerkvi. Seveda sem jima na različne načine svetovala, kako naj premagata ta strah, pa ni pomagalo. Če so okoli njiju ljudje, postaneta fizično hendikepirana.

Če imajo ljudje srečo, da živijo 85 let, morajo spet narediti vozniški izpit. Ponavljaš ga lahko trikrat. Pet mojih znancev je na tem vozniškem izpitu prvič padlo. Potolažila sem jih, da imajo še dve možnosti za ponavljanje. Če izpita ne naredijo, še vedno lahko vozijo v svojem kraju z omejenim vozniškim dovoljenjem. Ni problema. Tudi temu smo se pogosto smejali.

Ker vozim avto že od osemnajstega leta, ne da bi bila kdaj kaznovana ali imela nesrečo, se mi je zdelo neumno, da bi se tega izpita bala. Vozila sem pogumno in previdno, a ženska, ki me je preizkušala, je na koncu rekla da sem »cut corners«. Izpita nisem naredila. Pri zavijanju v desno sem skrajšala pot obračanja in zapeljala po sredi ceste, namesto da bi se strogo držala prave strani. To se je zgodilo ravno v moji ulici, zato sem se počutila domače in vozila na pamet, tako kot vedno. Zdaj moram dva tedna čakati na ponovitev izpita.

Prijatelji so me vprašali, kako je bilo na izpitu, in rekla sem: »Dobro.« Nisem hotela, ali bolje rečeno, mogla razlagati, da sem padla. Prišla je Julija, ki je na izpitu lani dvakrat padla. Jezila se je na žensko, pri kateri sva opravljali preizkus. Rekla je, da zaradi tega en mesec ni mogla spati. Tudi zame je bil ta izpit velika preizkušnja. Zdaj vem in razumem, kako se počutijo ljudje, ki zgubljajo sposobnost za opravljanje stvari, ki so se jim prej zdele preproste. Strah pred izgubo neodvisnosti je boleča preizkušnja, ki mi je prinesla nova spoznanja. Strah in panika mi nista več smešna. Spomnila sem se stare basni o stonogi, ki se je veselo sprehajala po gozdu, dokler je ni žaba vprašala: »Prosim, povej mi, katera noga sledi kateri?« To je stonogo spravilo v takšno paniko, da je legla in premišljevala, kako to gre. Kar je bilo prej naravno, je postalo zapleteno.

Rhonda

Rhonda, ena mojih bivših učenk, me prosi, da napišem knjigo o aboriginskih mladih materah. Moje knjige so govorile o ljudeh moje generacije. Stari Duddley je takrat rekel: »Država zdaj mladim plača, da nič ne delajo, zato so postali nič. Zdaj ta nič vtapljajo v metamfetaminu.« Rhonda pravi: »Ko so Aborigini dobili pravico, da pijejo v hotelih, je hotel postal pribežališče moških.« Spomnim se starih žensk, ki so tarnale, da bi rade, da njihovi možje zjutraj vstanejo, gredo na delo in zvečer pridejo domov utrujeni. Oblast je vedno želela zaščititi Aborigine in je z novimi odredbami povzročala nesigurnost in strah. Rhonda pove, da so se Aborigini prej držali tisočletnih življenjskih pravil in da so belci ta pravila prezirali, prepovedali in osramotili. Pravi, da je izguba pravil in vere kriva za to brezupno stanje. Seveda razumem Rhondo. Tudi nauke mojih staršev so po vojni prepovedali in osramotili. Znano je, da voditelji brez pomoči vere nikoli niso mogli vzdrževati morale in harmonije naroda. Brez vere se družbeni odnosi zrušijo. Ljudje hočejo red in zaščito.

Opažam, da se v zadnjih časih življenje mojih aboriginskih učencev izboljšuje. Mnogi imajo odgovorne službe in so postali ponosni nase. Craig, Rhondin nečak in moj učenec, pravi, da je njemu in njegovi družini veliko pomenilo srečanje s papežem. Papež tako kot Craig in njegova družina veruje v enega Boga vsemogočnega. Veruje tudi v Jezusov nauk, da ljubimo svojega bližnjega.

Vsi praznujemo mejnike življenja in slavimo Boga, vsak po svoje. Šestindvajset let sem v Walgettu organizirala praznovanje aboriginskega dneva. Najprej so njihovi starešine z dimom očistili ljudi – kot nekakšen blagoslov. Potem smo šli v cerkev, kjer so krstili otroke. Mnogim sem postala botra. Po maši smo imeli program, kjer so peli in plesali. Aboriginske žene so pripravile pojedino. Ženske so vedno delale, imele so velike družine in med njimi je bilo veliko ljubezni. Tudi jaz sem bila deležna te ljubezni, zato je bilo to zame lepih 26 let.

Mine, vse mine, tudi moje bolečine

Prijateljica Patricia je pri 67. letih na obrazu začela opažati gube. Pravi, da se je prijavila za facelift – kirurško obnovitev obraza. Hoče ostati lepa, ker so jo vse življenje občudovali kot elegantno lepotico. Seveda drži, kar pravi slovenska pesem: *Hitro, hitro mine čas, mine tudi lep obraz.* Ko je Patricia prišla na našo šolo, smo druge učiteljice postale neopazne in bile zato rahlo ljubosumne. Toda vse mine, tudi moje bolečine.

Želja po večnem je vedno spodbujala ljudi, da ne bi bili pozabljeni. Nekateri izumijo nov recept, ki bo nosil njihovo ime, drugi vzgojijo posebno vrsto rož, spet tretji slikajo, plešejo, pojejo itd. Zapustimo pa v resnici le tisto, po čemer se nas bodo prijatelji spominjali. Vzpodbudne besede, razumevanje in potrpljenje živijo naprej. Tako tudi obsodbe in ponižanja.

Všeč so mi papeževe besede: *Bog ve, da nihče ni ne popolnoma dober in ne popolnoma slab. Vsi se borimo proti svojim slabostim.* Albert Einstein je rekel: *Če ribo ocenjuješ po tem, kako obvlada plezanje na drevo, se ti bo vedno zdela neumna.*

Ljubezen

Moj sosed Janez nima prijateljev, ker jih noče imeti. Ljudi ocenjuje kot nepoštene in neumne. Tudi mene. Vendar čaka, da pridem igrat šah z njim. Kritizira mojo igro, moje vedenje, mnenje in besede. Posebno se jezi na ljudi, ki pridejo k meni na obisk.

Ko nas nekdo užali, kritizira in ponižuje, se pogosto pojavi želja po maščevanju.

Opomnim se, da ima Janez avtizem in vse znake te duševne motnje. Odpuščanje, potrpljenje in razumevanje mi omogoča, da se ne čutim prizadeta. Janez obdeluje vrt in vsa zelenjava je na voljo tistim, ki nimajo vrta. Janez veliko bere in ve za odgovore na vsa vprašanja. Ne more razumeti, da jaz hitro pozabim stvari, on pa ne more pozabiti ničesar. Različne duševne in telesne motnje včasih ljudem preprečijo prijetne, sproščene medsebojne odnose. Janez do mene ni hudoben zaradi mene, ampak zaradi svojih problemov. Janez razdaja denar in dobrine in od nikogar ne pričakuje povračila.

Tudi brata Frank in Filip nimata prijateljev. Bojita se ljudi, zato ostajata doma sama. Ker imata veliko časa, veliko bereta in se rada pogovarjata o knjigah. Fobije – strah pred določenimi okoliščinami ali predmeti – motijo na različne načine.

Vsi poznamo Mojzesovih deset božjih zapovedi, ki so postale zakon. Ne ubijaj, ne laži, ne kradi … Seveda vsi, vsak na svoj način, te zapovedi prekršimo ali prezremo. Jezus je vse te zapovedi poenostavil v eno: »Ljubite se med seboj, kot sem vas jaz ljubil.« Ljubezen, ta Jezusova zapuščina, je edini znak življenja. Dokler smo povezani s to nitko ljubezni, imamo večno življenje. Če se imamo radi, ne bomo prekršili nobenih zapovedi. Posebno bi morali ljubiti tiste, ki se ne zdijo vredni ljubezni, ker jih edino ljubezen lahko naredi vredne. Tanka nitka ljubezni nosi v sebi življenje. Dokler me ime nekdo rad, sem še živa.

Pred leti me je moj učenec, šestletni James, gledal z občudovanjem in rekel: »I love you, mrs Žagar.« Ker sem ga verjetno malo osuplo pogledala, je dodal: »I love everybody.« Tak mi je James ostal v spominu 60 let. Mogoče lahko iskreno in preprosto ljubijo res samo otroci.

Borba za preživetje

Znano je, da živalske in rastlinske vrste, ki se nekontrolirano razmnožujejo, postanejo škodljivci. Zastrupljamo jih na različne načine in pri tem uničimo tudi mnogo koristnih vrst. Slišim, da tudi muhe pomagajo čebelam pri oplojevanju.

Spomnim se filma Alfreda Hitchcocka *Birds (Ptiči).* Ptice v nekem mestu so se preveč razmnožile. Zmanjkalo jim je hrane, zato so postale napadalne. Ljudje so se prestrašeni zaklepali v hiše, ker so napadale tudi njih.

Na televiziji sem gledala tudi oddajo *Foreign correspondent*. Pokazali so množična preseljevanja ljudi iz Mehike v Ameriko. Bilo mi je žal teh revežev, Američani pa se bojijo, da bodo povzročili revščino tudi v Ameriki. Ameriški voditelji tekmujejo med seboj, kdo bo učinkoviteje ustavil to reko beguncev.

Afričani in ljudje iz Sredozemlja skušajo pobegniti tudi v Evropsko unijo. Upajo, da bo tam več hrane. Borba za preživetje se nadaljuje. Svetovni voditelji skušajo rešiti probleme preživetja. Za voditelje in državo je sramota, če ljudje spijo na cesti in iščejo hrano na smetišču. Hrana je draga in stanovanj ni.

Zdaj se v svetovnih demokracijah pritožujejo, da ni dosti otrok, ker je predrago imeti otroke. Samo reveži imajo številne družine.

Obupani ljudje se borijo z rokami, puškami in noži, da bi odstranili ovire na svoji poti. Napadajo tiste, ki imajo poln krožnik.

Fatima pravi: »Ne držijo se Jezusovega nauka. *Če imaš dve hiši, daj eno tistemu, ki nima niti ene. Če imaš dva plašča, daj enega tistemu, ki ga zebe.*«

Poslušam ljudi, ki se zatekajo k Vinnies po denarno pomoč. Vem, da ta pomoč ne bo za dolgo. Še zelo daleč smo od Jezusa.

Čas

Samo tako, za kratek čas, se srečamo, da nam ni dolgčas, ker čas hiti. Ni časa. Ne smemo zapravljati časa, prihraniti moramo čas, ker je življenje kratko. Moramo s časom naprej, da nas ne bo čas povozil. Da ne bi zgubljali časa, pišemo dnevnike in urnike. Gledamo na uro. Čas včasih drvi in se včasih navidezno ustavi.

Žal mi je, da nimam časa, da bi prebrala vse zanimive knjige, obiskala vse dobre prijatelje in prisluhnila vsem pametnim ljudem. Seveda bi vsi radi prihranili malo časa za kasneje. Radi bi izkoristili svoje znanje in izkušnje. A čas beži. Moram hiteti, da me ne bo čas prehitel. Tudi mladim čas beži. Vedno več je informacij in podatkov, toda spomin hrani samo tiste, ki so se nas osebno dotaknili, besede ali dejanja. Priznam, da pozabim, kako so bili ljudje oblečeni, kaj smo jedli in kakšen avto so imeli.

Pred našim časom niso merili časa. Čas ni bežal, zato ga niso lovili. Živeli so za sedanji trenutek, ker je to vse, kar nam je dano. Rada bi spet poslušala mamine nasvete in atejeve modrosti. Gledam slike, ki bledijo na steni.

Dragi bralci *Misli*

Pišem Vam, ker Vas imam rada. Vi ste moja družina, moji prijatelji, moj narod, moji sopotniki. Daljave med nami so vedno večje in ne moremo več plesati in peti skupaj, vendar se v mislih srečujemo in spominjamo.

S hvaležnostjo se spominjamo tudi naših duhovnih voditeljev. Patra Bazilija sem sicer poznala samo po pismih in pripovedovanju drugih, ker je v mnogih

srcih zapustil bogato dediščino. Pater Ciril je bil veliko let del naše družine in skupnosti. Bil je vez med nami in stik z domovino.

Zdaj imamo mlade patre, ki nas vodijo, vzpodbujajo, tolažijo in veselijo. Hvala, pater Darko, pater Simon Peter in pater David. Ko se mi stari poslavljamo, ostajate Vi kot luč našim, ki ostajajo. Res sem imela lepo življenje in mnogo ljubezni. Nazadnje ostane samo spomin na ljubezen.

Our journey with Dementia

Ljudje, ki so brali mojo knjigo *Our journey with Dementia* mi pišejo, da bi vsi, ki se soočamo s starostjo ali imamo starejše sorodnike, morali prebrati to knjigo, da bi bolje razumeli ljudi, ki imajo demenco ali so na poti tja. Tudi jaz nisem razumela demence, dokler z njo nisem živela. Knjigo lahko berete online ali jo naročite po pošti. Na Google napišete Cilka Zagar Our journey with Dementia. Sama od prodaje knjige nimam nobenega dobička, vendar jo priporočam, ker je mnogim pomagala.

Ezopove basni za današnji čas (11)

Katarina Mahnič, riše: Zorka Černjak

Levinja in lisica

Ko lisica očita levinji, da rodi vedno samo enega mladiča, ji ta odgovori: »Enega, ampak leva.«

O vrednosti edinstvenega

Kratka in jedrnata je ta basen. Kot je kratek in jedrnat, pa prav zato tako prepričljiv mirni odgovor levinje, ki se zaveda, da količina še ne pomeni vrednosti, in da je na svetu malo tistega, kar nekaj velja.

Že otroci izbirajo med množico oseb, stvari in krajev tiste, ki jim nekaj pomenijo. Naj bodo ljudi okrog njih še tako prijazni; mama je vedno na prvem mestu. Lahko jih zasujejo z množico dragih igrač; z njimi v posteljo še vedno hodijo spat isti stari medvedki. Naj je stanovanje, v katerem živijo, še tako majhno in neugledno – zanje je pravljični grad, v katerem se počutijo varne.

Tudi odrasli si omejimo najljubše stvari. Le nekaj je ljudi, ki so naši pravi, zaupni prijatelji, le malo stvari, ki jih radi in s srcem počnemo, le nekaj krajev, ki si jih zapomnimo in ostanejo v nas, in redke so vrednote, za katere bi bili pripravljeni storiti vse. A prav zaradi te izbire, ki temelji na vrednosti, so omejitve potrebne.

Pravzaprav je lahko govoriti o ljubezni do vseh, o sposobnosti za vsakršno delo, o širini in strpnosti, saj se za temi širokosrčnimi in širokoustimi besedami kaj redko skriva resnica, kaj šele izpolnitev izpovedanega. Zato je zdravo in pošteno povedati, da nekaterih stvari ne znaš. Priznati, da določenih ljudi pač ne maraš. Določiti vrednote, čeprav redke, ki jim boš ostal zvest. Samo tako je mogoče stvarem podeliti vrednost, jih oživiti in njihovo življenje tudi vzdrževati. Moč in energija, ki sta nam dani, se morata osredotočiti, ne razpršiti – le tako ju bomo uporabili iskreno in učinkovito.

»Enega, ampak leva!« pravi levinja.

Ena. Redkokdaj pomislimo, kako pomembno je to število in kolikim osebam, pojavom in stvarem podeljuje njihovo edinstvenost. Eno je širno vesolje, v katerem se vrti le ena Zemlja. Eno sonce je, ki nas greje, in ena je luna, ki razsvetljuje temo noči. Le eno življenje imamo na tem svetu in v enega Boga verujemo. Samo en jezik je, ki nam je popolnoma razumljiv in vznemiri našo dušo, samo en kraj, kjer smo čisto in zares doma. In vse to eno je last vseh nas, ki zato, ne da bi se tega zavedali, postajamo eno tudi drug z drugim.

In prav zaradi te čudežne povezave bi morali ostajati levi. Bojevati težke, a vredne boje s številčnejšim tropom boječih lisic ali volkov, ki križajo naše poti, in le v množici ohranjajo sloves nepremagljivosti.

SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: **slovwelfare@bigpond.com** ali preko telefona:
+61 407 056 463 Peter Mandelj ali +61 3 9795 8550 Slavka Gorup
ali +61 409 478 635 pisarna v Kewju.

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619
e-mail: sloembassy.canberra@gov.si
http://canberra.veleposlanistvo.si

Veleposlanik: MARKO HAM
svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIĆ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA
26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

TOBIN BROTHERS
FUNERALS
Celebrating Lives

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders. We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au